

pelt hen at flytte myndigheden tættere på borgerne.

Som sagt vil vi meget gerne diskutere under udvalgsarbejdet, hvordan det her kan konkretiseres. Vi vil også gerne se på, om man kan lave nogle løsere rammer i lovgivningen og så lade det være op til de lokale forhold, hvad det så helt præcist er for kompetencer, man lægger ud.

Men vi mener, at det er meget vigtigt, at de lokalråd, der bliver oprettet, rent faktisk får noget kompetence, for hvis det bare bliver ligesom det, mange elevråd oplever, at de kan vælge, hvilken farve toiletpapiret skal have, så er der altså ikke meget ved at sidde der, så kommer der ikke meget ud af det. Der skal være reel kompetence, for at det batter noget.

Det håber vi kan lykkes. Med den debat, der har været her i dag, ser det da ud til, at der er nogle muligheder for, at vi faktisk kan få noget mere lokaldemokrati. Hvis regeringen virkelig vælger at gennemføre det strukturoplæg, der er lagt op til i øjeblikket, så må man sige, at så bliver der i allerhøjeste grad behov for at få noget mere lokaldemokrati. Men også med den måde, strukturen ser ud på i dag, mener vi, at der faktisk mange steder er behov for mere lokaldemokrati.

Derfor glæder det os, at der er mange, der gerne vil være med til at arbejde videre med det her forslag. Så tak for debatten.

Hermed sluttede forhandlingen, og forslaget overgik derefter til anden (sidste) behandling.

Kl. 17.00

Afstemning

Tredje næstformand (Kaj Ikast):

Jeg foreslår, at forslaget til folketingsbeslutning henvises til Kommunaludvalget. Hvis ingen gør indsigelse, betragter jeg det som vedtaget. (Op-*hold*). Det er vedtaget.

Den næste sag på dagsordenen var:

31) Forespørgsel nr. F 59:

Forespørgsel til justitsministeren:

»Vil justitsministeren tage initiativ til at søge foreningen Hizb-ut-Tahrir opløst ved dom, eventuelt på grundlag af et foreløbigt forbud i medfør af grundlovens § 78, stk. 3, 2. pkt.?«

(Af Peter Skaarup (DF), Kristian Thulesen Dahl (DF), Per Dalgaard (DF), Pia Kjærsgaard (DF) og Søren Krarup (DF).

(Forespørgslen anmeldt 10/5 2004. Fremme af forespørgslen vedtaget 13/5 2004).

Tredje næstformand (Kaj Ikast):

Som tidligere meddelt vil afstemning om eventuelle forslag til vedtagelse finde sted torsdag den 27. maj 2004.

Begrundelse

Peter Skaarup (DF):

I Dansk Folkeparti har vi igennem lang tid anset det for et enormt problem, at vi i Danmark har en organisation, Hizb-ut-Tahrir, der lever i bedste velgående, men som på alle mulige måder står for det modsatte af det, vi ønsker her i Danmark. Den er imod demokrati, den er imod den kamp mod terror, som vi i Danmark er med i, den er imod kvinders frihedsrettigheder. Alt det, som egentlig er kommet på plads i Danmark og i det danske samfund igennem årene, er den organisation imod.

Spørgsmålet er så, om det er så grelt, så alvorligt, at man skal forbyde en sådan organisation. Det er selvfølgelig et meget alvorligt anliggende, hvis man skal forbyde en organisation. Men vi må nok sige, og det er derfor, vi har bedt om den forespørgselsdebat, der er i dag, at der er kommet så mange eksempler frem på urimeligheder og udansk opførsel fra Hizb-ut-Tahrir og dets medlemmer, at bægeret nu er fuldt. Nu er bægeret fuldt.

Senest på et møde i Nørrebrohallen her i København den 9. maj blev der omdelt forskelligt materiale, hvor den truede personer, der bekender sig til islam, med, at hvis de vil ud af den tro, hvis de ikke længere vil bekende sig til islam, så vil det få konsekvenser, ja, så ville det faktisk kunne betyde drab, ligesom den også har truet jøder i Danmark med drab.

Det synes vi er så alvorligt, at man er nødt til at føre en sag mod en organisation som Hizb-ut-Tahrir. Hvis der skal være nogen mening med

grundlovens § 78, som taler om de tilfælde, hvor organisationer bekender sig til voldelig eller truende adfærd, så skal den efter vores opfattelse bruges i tilfælde som Hizb-ut-Tahrir.

Grundlovens § 78 tager udgangspunkt i følgende: Foreninger, der virker ved eller søger at nå deres mål ved vold, anstiftelse af vold eller lignende strafbar påvirkning, skal forbydes. Hvornår skulle man bruge den grundlovsparagraf mod en forening hvis ikke i det her tilfælde. Det har vi svært ved at se i Dansk Folkeparti.

Vi ønsker således, at man fra regeringens side, fra Folketingets side, sender nogle klare signaler om afstanden fra foreninger som Hizb-ut-Tahrir, for det er så grotesk og presserende et problem for folkestyret, hvis der opstår foreninger, der i den grad sætter spørgsmålstegn ved de helt grundlæggende principper for dansk folkestyre.

Vi vil altså opfordre regeringen og Folketinget til at gå i detaljer med de her ting, og vi ønsker, at vi her i dag, eller når vi skal tage en afstemning om det vedtagelsesforslag, som vi vil fremsætte senere under debatten, klart siger til justitsministeren, at man skal sørge for, at der rejses en sag mod Hizb-ut-Tahrir, så domstolene får mulighed for at tale i en sag som denne.

Besvarelse

Justitsministeren (Lene Espersen):

Jeg vil også gerne på regeringens vegne indlede med at takke Dansk Folkeparti for dagens forespørgsel om Hizb-ut-Tahrir. Det giver mig lejlighed til at redegøre for regeringens holdning til spørgsmålet, om der på nuværende tidspunkt er grundlag for at søge Hizb-ut-Tahrir opløst efter grundlovens § 78.

Det er ikke første gang, vi her i Folketinget drøfter spørgsmålet om foreningsfrihed, bl.a. havde vi så sent som for et par uger siden lejlighed til at drøfte spørgsmålet under behandlingen af et beslutningsforslag fra Dansk Folkeparti om opløsning af pædofilforeningen.

Som det vil fremgå af følgende, er der efter regeringens opfattelse ikke grundlag for at søge Hizb-ut-Tahrir i Danmark opløst ved dom eller for at nedlægge et foreløbigt forbud mod foreningen. Hvis man skulle tage et sådant ekstraordinært skridt, måtte det forudsætte, at der kunne føres bevis for, at Hizb-ut-Tahrir har et ulovligt formål, og et sådant bevis foreligger ikke.

Kl. 17.05

Inden jeg nærmere uddyber baggrunden for det, vil jeg gerne, også for at undgå enhver tvivl, give udtryk for følgende mere generelle betragtninger og synspunkter, som efter regeringens opfattelse er relevante at fremhæve, når vi taler om foreningsfrihed samt om muligheden for eventuelt at søge Hizb-ut-Tahrir opløst ved dom.

For det første – og det var også det, som hr. Peter Skaarup dvælede lidt ved i begrundelsen for denne forespørgsel – er det regeringens opfattelse, at Hizb-ut-Tahrirs holdninger er usmagelige, de er modbydelige, de er intolerante. Foreningen repræsenterer et menneskesyn, der ingen steder hører hjemme i det danske samfund. Det har både statsministeren og jeg selv givet udtryk for ved adskillige lejligheder, og jeg er overbevist om, at det er en opfattelse, som langt de fleste kan tilslutte sig.

For det andet har vi en lovgivning i Danmark, der indebærer, at f.eks. trusler mod andre persongrupper er strafbare. Det betyder, at enkeltpersoner og altså også medlemmer af Hizb-ut-Tahrir, der overtræder denne lovgivning, kan retsforfølges og straffes. Sådan er det, og sådan vil det også være fremover. Det vil jeg godt slå meget klart fast.

Lad mig i den forbindelse nævne, at vi jo i et konkret tilfælde har set, at en talsmand fra Hizb-ut-Tahrir tidligere er dømt for overtrædelse af den såkaldte rascismeparagraf i straffelovens § 266 b i forbindelse med fremsættelse af nogle udtalelser.

For det tredje begås kriminalitet som bekendt af enkeltpersoner og ikke af foreninger. Selv om vi forbød nok så mange foreninger, er der derfor ingen, der kan forestille sig, at vi af den grund ville komme kriminaliteten i samfundet til livs, heller ikke den kriminalitet, der måtte have tilknytning til ekstreme foreninger.

For det fjerde må opløsning af en forening være et redskab, der kun i særlige undtagelsestilfælde tages i brug i et demokratisk samfund. Dette grundsynspunkt bekræftes af den danske tradition, at der indtil dags dato alene er opløst to foreninger ved dom. Det skete helt tilbage i henholdsvis 1874 og 1924.

Den første sag vedrørte Den Internationale Arbejderforening for Danmark, og den anden sag vedrørte en forening for homoseksuelle. Herudover opløste man ved lov i 1941 kommunistiske foreninger og sammenslutninger.

Der er altså tale om ganske få fortilfælde, som ligger langt tilbage i tid, og som i øvrigt var knyttet til omstændigheder, der næppe kan siges at have en sammenhæng med nutidens forhold.

Når det er sagt, er der også grund til at fremhæve, at regeringen naturligvis er meget opmærksom på, at der er særlige tilfælde, hvor der kan være behov for efter grundlovens regler at skride ind over for visse foreninger.

Derfor er der også under denne regering taget initiativ til at få undersøgt, om der netop i forhold til Hizb-ut-Tahrir kunne være grundlag for at skride ind efter grundlovens § 78 og søge foreningen opløst ved dom.

Som bekendt har Rigsadvokaten for ganske nylig gennemført en meget grundig undersøgelse af dette spørgsmål. Rigsadvokatens konklusion er, at der ikke er grundlag for at søge Hizb-ut-Tahrir opløst ved dom, idet der ikke kan føres det fornødne bevis for, at betingelserne for opløsning af foreningen er opfyldte. Denne konklusion betyder, at der ikke er noget grundlag for, at regeringen indleder en opløsnings sag mod Hizb-ut-Tahrir.

Der er på det seneste kommet nye oplysninger frem i pressen, bl.a. om, at foreningen angivelig hverver medlemmer på skoler ved hjælp af trusler om vold, og at foreningen på sin hjemmeside skulle have fremsat trusler mod tidligere muslimer.

I den forbindelse kan jeg oplyse, at politiet er i færd med at undersøge, om der i disse tilfælde er begået strafbare forhold, og jeg vil gerne understrege, at der naturligvis vil ske retsforfølgning, hvis grundlaget for det viser sig at være til stede.

Desuden vil jeg gerne slå fast, at det vil kunne blive aktuelt at tage spørgsmålene om en eventuel opløsning af Hizb-ut-Tahrir op på ny, hvis det bl.a. i forbindelse med politiets igangværende undersøgelse viser sig, at personer med tilknytning til foreningen har begået strafbare forhold. I første række må man således afvente politiets efterforskning af de nævnte forhold.

I forespørgslen er der også rejst det spørgsmål, om jeg vil tage initiativ til at nedlægge et foreløbigt forbud mod Hizb-ut-Tahrir. Det spørgsmål blev også berørt den 6. maj her i Tinget i forbindelse med førstebehandlingen af Dansk Folkepartis beslutningsforslag nr. B 150. I den forbindelse fremhævede jeg, at det ikke er overladt til regeringens frie politiske skøn, om

der skal nedlægges et foreløbigt forbud mod en forening.

En justitsminister skal således efter grundloven kun nedlægge et foreløbigt forbud mod en forening, hvis de retlige betingelser herfor er opfyldt.

Det betyder bl.a., at der skal foreligge et ordentligt bevismæssigt grundlag, før der kan nedlægges et foreløbigt forbud. En regering, der skal overholde grundloven, kan således ikke bare fare ud og nedlægge forbud uden at have et sådant grundlag. Det ville i øvrigt svare til, at vi rejste en straffesag mod bestemte enkeltpersoner, selv om der ikke forelå noget bevismæssigt grundlag for det.

Kl. 17.10

Med hensyn til Hizb-ut-Tahrir er situationen jo som nævnt den, at Rigsadvokaten i redegørelsen fra januar i år har konkluderet, at der ikke vil kunne føres det fornødne bevis for, at betingelserne for opløsning af foreningen er opfyldt.

Jeg har netop redegjort for de juridiske spørgsmål, som tanker om en opløsning af Hizb-ut-Tahrir og et eventuelt foreløbigt forbud mod foreningen må give anledning til. Svaret er som nævnt efter regeringens opfattelse, at der ikke på det foreliggende grundlag er mulighed for at tage sådan et skridt.

I forlængelse heraf vil jeg i øvrigt gerne knytte følgende kommentar, der falder lidt uden for juraen, til hele problemstillingen: Er der virkelig nogen, der reelt ønsker, at vi trækker foreninger som Hizb-ut-Tahrir for domstolene uden noget, der bare ligner et tilstrækkeligt bevismæssigt grundlag? Det eneste, vi ville opnå, var et resultat, der let kunne opfattes som en blåstempling af foreningen. Det er ikke noget, regeringen ønsker, og det vil jeg gerne sige meget klart.

Lad mig på den baggrund sammenfatte det, jeg har sagt:

Regeringen tager kraftigt afstand fra de holdninger og de synspunkter, som Hizb-ut-Tahrir repræsenterer. Enkeltpersoner, også medlemmer af Hizb-ut-Tahrir, der overtræder den danske lovgivning, kan og vil blive retsforfulgt og straffet. På det grundlag, der foreligger i dag, dvs. Rigsadvokatens redegørelse for januar 2004, vil der ikke være mulighed for at indlede en opløsnings sag mod foreningen eller for at nedlægge et foreløbigt forbud. Men politiet er i færd med at undersøge, om der bl.a. i forbindelse med de synspunkter, som er anført på foreningens hjemmeside, og som har været omtalt i de seneste dages offentlige debat, er begået strafbare forhold,

og det vil kunne blive aktuelt at tage spørgsmålet om en eventuel opløsning af foreningen op på ny, hvis det bl.a. i forbindelse med politiets igangværende undersøgelse viser sig, at personer med tilknytning til foreningen har begået strafbare forhold.

I øvrigt vil jeg afslutningsvis tilføje, at der i debatten om grundloven og foreningsfrihed har været udtrykt ønske om at få en samlet beskrivelse af grundlovens regler på dette område. For at imødekomme dette ønske vil Justitsministeriet i forlængelse af dagens debat være indstillet på til brug for Folketingets Retsudvalg at udarbejde en juridisk redegørelse om grænserne for foreningsfrihed og opløsning af foreninger.

Med det tror jeg faktisk også, at der er grundlag for, at vi her i Folketinget løbende kan holde en debat i gang om, hvor grænserne går, og hvornår de grænser bliver overtrådt, således at ikke kun vi folketingsmedlemmer, men også befolkningen generelt har for øje, hvilke rammer vi kan agere inden for, men naturligvis også, hvornår de tilfælde måtte opstå, som giver den til enhver tid siddende justitsminister en mulighed for at tage videre skridt, end det i dag er muligt.

Forhandling

Peter Skaarup (DF):

Desværre må jeg sige, at justitsministeren lyder lidt som et ekko af sin Rigsadvokat under debatten i dag, og det synes jeg er meget beklageligt, for det er mere alvorligt end bare at sige, der ikke er beviser nok mod Hizb-ut-Tahrir. Hizb-ut-Tahrir er en samfundsundergravende organisation, der på alle mulige måder sætter spørgsmålstegn ved de grundpiller, vi har for det danske samfund og den danske grundlov. Derfor er det utrolig vigtigt, at vi her fra Folketingets side kommer med nogle signaler, der ikke er til at misforstå.

Der synes jeg, det kan misforstås, når man siger, at der overhovedet ikke er beviser nok, og at vi derfor ikke kan føre nogen sag. Der er det ene bevis efter der andet, synes vi i Dansk Folkeparti. Der er det bevis, at man fra Hizb-ut-Tahrirs side har omdelt løbesedler, hvori man opfordrer til drab på jøder. Man har fra Hizb-ut-Tahrirs side i forbindelse med det seneste møde, som vi har diskuteret også i Folketingssalen, omdelt materiale, hvori det slås fast, at muslimer ikke må forlade deres trosretning, og hvis de gør det, skal de dræbes. Der er helt klare tegn på, at man

fra Hizb-ut-Tahrirs side hverver elever, unge mennesker, til de her tankegange, som roligt kan siges at være i strid med alt, hvad vi står for i dansk lovgivning og også i dansk retspolitik. Der skulle altså ikke være tvivl om, at vi oven i købet på skrift har nogle helt klare beviser på, at den er gal med Hizb-ut-Tahrir.

Kl. 17.15

Justitsministeren siger, som også rigsadvokaten sagde i januar, at der er usikkerhed om, hvorvidt foreningen konkret eller teoretisk har til hensigt at overtage magten i Danmark for at etablere det såkaldte kalifat, altså magtovertagelse i en muslimsk stat og sådan set ikke bare Danmark, men et større område i verden. Der er også usikkerhed om, hvordan foreningen forestiller sig en magtovertagelse gennemført i praksis, men det skulle vel ikke forhindre os i at skride ind fra politisk side, at der er den usikkerhed? Der er usikkerhed om mange ting i verden, men hvis der er så klare indicier og så klare skriftlige beviser på, at Hizb-ut-Tahrir decideret lægger op til vold ved at true både trosfæller og ikketrosfæller, skulle der vel ikke mangle nogen beviser – ikke set med vores øjne i hvert fald – og det mindste, man kunne gøre, var vel at afprøve sagen ved domstolene og se, hvad en på alle måder uvildig instans mener om sagen.

Rigsadvokaten har sin holdning til tingene, som åbenbart deles af justitsministeren, men der er jo andre jurister, der har andre holdninger til tingene, og det har vi også nævnt i beslutningsforslaget. Det når ikke at komme til anden behandling, inden Folketinget går på sommerferie, men vi har tidligere fremsat forslag, hvor vi meget klart har beskrevet, hvad det juridiske grundlag egentlig er, og der er altså juraprofessorer, der tolker grundlovens § 78 anderledes, og som meget vel kunne bruges i en sag som denne. De har endda udtalt sig, inden de seneste beviser kom frem, hvor foreningen truer sine egne trosfæller med bål og brand og drab, hvis de ikke opfører sig sådan, som Hizb-ut-Tahrir gerne vil have.

Der er altså en bred vifte af beviser og tegn på, at den er gal med Hizb-ut-Tahrir, og vi må indrømme, at vi kan undre os over, hvorfor regeringen og alle andre partier end Dansk Folkeparti holder hånden over Hizb-ut-Tahrir. Vi har givet vores mening til kende her i Folketinget i dag, og for at give alle partier og alle folketingsmedlemmer lejlighed til at give deres mening til kende, fremsætter vi et forslag til vedtagelse, der lyder således:

Forslag til vedtagelse

»Folketinget konstaterer, at Rigsadvokaten i januar 2004 har oplyst om Hizb-ut-Tahrir:

- at organisationen er forbudt i Tyskland og i Sverige, hvor den anses for en terrororganisation,
- at organisationens formål er (gen)etablering af kalifatstaten, omfattende alle muslimer og opbygget efter islams retningslinjer,
- at der er usikkerhed om, hvorvidt foreningen konkret eller teoretisk har til hensigt at overtage magten i Danmark for at etablere kalifatet,
- at der er usikkerhed med hensyn til, hvordan foreningen i praksis forestiller sig en magt-overtagelse gennemført, og
- at Rigsadvokaten ikke mener at kunne bevise, at Hizb-ut-Tahrirs formål er ulovligt.

Folketinget finder, at de forhold, der er oplyst af Rigsadvokaten, herunder foreningens overordnede formål, er så alvorlige, at det skal prøves ved domstolene, om der er grundlag for i medfør af grundlovens § 78 at opløse foreningen. Folketinget pålægger justitsministeren at rejse opløsningssag.«
(Forslag til vedtagelse nr. V 97).

Det er vores opfattelse, at det er den fremgangsmåde, man burde have brugt og nu har chancen for at bruge, hvis det viser sig, at et flertal her i Folketingssalen ønsker det.

Der er bestemt også andre problematiske spørgsmål om Hizb-ut-Tahrir, som vi godt vil rejse under debatten her i dag. Der foregår hvervning af unge mennesker, som af gode grunde ikke har nogen erfaring og ikke kan have nogen særlig stor mulighed for at vurdere, hvad Hizb-ut-Tahrir egentlig står for. Unge mennesker møder i en alder, hvor de er letpåvirkelige, disse fanatikere, der drager ud på uddannelsesinstitutioner og forsøger at hyre medlemmer til at dræbe jøder og dræbe deres egne trosfæller, som ikke deler de opfattelser, de har.

Kl. 17.20

Det er også et problem, når man i Københavns Kommune kan se, at kommunalt ansatte deltager i Hizb-ut-Tahrirs demonstrationer, som det er sket i år. Tilsyneladende er der også, i hvert fald tidligere, blevet udlejet kommunale lokaler til Hizb-ut-Tahrir, som står for helt afgjort samfundsnedbrydende opfattelser og opfordrer til drab på andre personer her i Danmark. Det er alvorlige sager, det er tvivlings-

nødvendigt, at Folketinget gør noget ved det, og vi mener, at et flertal af Folketingets medlemmer bør stå bag, at der sker handling.

(Kort bemærkning).

Anne Baastrup (SF):

Nu er det jo sådan, at Dansk Folkepartis Ungdom op til sidste valg bl.a. forsøgte at hverve unge til at stemme på Dansk Folkeparti ved at bruge racistiske plakater og blev dømt for det.

Hvis det nu er sådan, at der er flertal for den procedure, som Dansk Folkeparti gerne vil have indført, nemlig at et folketingsflertal til enhver tid kan gennemtvinge, at justitsministeren skal rejse en sag om opløsning af en forening, har Dansk Folkeparti så gennemtænkt, hvad det er for en zigzagkurs, vi fremover kan komme til at se, når det drejer sig om foreningsfriheden? Dansk Folkepartis Ungdom er jo blevet kontant straffet for overtrædelse af racismeparagraffen.

(Kort bemærkning).

Peter Skaarup (DF):

Jeg synes ikke, vi skal blande Dansk Folkepartis Ungdoms sager eller ikkesager ind i denne debat. Det handler om en alvorlig problematik, hvor en antidemokratisk organisation går ind for at dræbe medborgere bosiddende i Danmark. Det er det, det handler om, og jeg synes egentlig, fru Anne Baastrup skulle holde sig for god til at begynde at tale om en fuldt demokratisk ungdomsorganisation, som på alle mulige måder opfylder alt, hvad der står i grundlovens paragraffer og lovgivningsparagraffer i øvrigt. Derfor er mit budskab til fru Anne Baastrup, at hun skal bekymre sig om Hizb-ut-Tahrir og den debat, vi har i dag, og ikke om ting, der ikke har med denne debat at gøre.

(Kort bemærkning).

Anne Baastrup (SF):

Jamen jeg bekymrer mig så sandelig også om Folketingets fremtid, for det er jo en meget alvorlig procedure, Dansk Folkeparti nu vil have et flertal her i salen til at gennemføre. Nu skal et tilfældigt folketingsflertal have mulighed for at sige: De og de kan vi ikke lide, så derfor pålægger vi justitsministeren at gennemtvinge en rets-sag.

Så vil jeg godt spørge hr. Peter Skaarup: Hvilke juridiske professorer har støttet Dansk Folkeparti i, at det er et folketingsflertal, der skal vurdere beviserne og pålægge justitsministeren at

gennemføre en retssag? Jeg vil gerne have navnene helt konkret.

(Kort bemærkning).

Peter Skaarup (DF):

Som vi også har nævnt i vores beslutningsforslag, både de tidligere og det aktuelle, har vi for Dansk Folkepartis vedkommende vurderet i vores research – eller jeg skulle måske finde et mere dansk ord, for der vil være nogle i min egen gruppe, der kommer efter mig, hvis jeg ikke bruger et mere dansk ord, f.eks. kulegravning – at der findes juraprofessorer, der taler for en mere aktiv anvendelse af grundlovens § 78 end den, som rigsadvokaten og justitsministeren og i øvrigt også tidligere justitsministre ønsker. Det er sådan set det, vi har beskrevet, fordi vi synes, det er godt, at folketingsmedlemmerne får et godt grundlag at træffe afgørelser på.

Vi mener ikke, at der skal være nogen automatik. Det skal ikke være en autopilot, som kobles på, fordi der er nogle, som fru Anne Baastrup eller andre i Folketinget ikke kan lide, og det tror jeg heller ikke der er nogen folketingsmedlemmer som ønsker. Vi har bare sagt, at sagen om Hizb-ut-Tahrir er helt åbenlys, og at organisationen provokerer ved gang på gang at komme med de samme groteske og utiltalende udtalelser, som strider direkte mod grundlovens § 78. Jeg mener ikke, vi har noget valg, og når justitsministeren ikke gør det af sig selv, skal Folketinget gøre det, vi gerne vil have.

(Kort bemærkning).

Jesper Langballe (DF):

I anledning af fru Anne Baastrups meget tankevækkende forsvar for Hizb-ut-Tahrirs foreningsfrihed og ret til at udfolde sig og den endnu mere tankevækkende sammenligning mellem Dansk Folkepartis Ungdom og Hizb-ut-Tahrir, vil jeg gerne spørge hr. Peter Skaarup, om han er enig med mig i, at sammenligningen er fuldstændig meningsløs, eftersom der jo ikke er nogen, der har anklaget Hizb-ut-Tahrir for racisme.

Racisme er et slagord, som underlødige populistiske politikere slynger om sig med, men det er jo slet ikke det, der er tale om her. Der er tale om trusler om drab, der er tale om ting, som rent fysisk virkelig er på kant med loven, og jeg vil gerne høre hr. Peter Skaarups vurdering af den sammenligning, fru Anne Baastrup fremsatte.

(Kort bemærkning).

Peter Skaarup (DF):

Som jeg gav udtryk for før, er den sammenligning langt ude, for de to ting har ingenting med hinanden at gøre.

Det, vi er interesserede i i forbindelse med denne debat, er ikke, at der skal rejses nogen tiltale mod enkeltpersoner inden for Hizb-ut-Tahrir eller for så vidt en mod selve organisationen for racisme. Nej, vi er ude efter, at man ser direkte på forholdet til grundlovens § 78, som man også har gjort tidligere i historien, og ser på en bestemt organisations måde at sige tingene på og på det, dens medlemmer gør. De uddeler løbesedler og udsteder trusler mod andre befolkningsgrupper og for så vidt også mod deres egen befolkningsgruppe, nemlig egne trosfæller, som vi har set af det materiale, der blev omdelt den 9. maj. Det har ikke noget med racisme at gøre, det har noget at gøre med respekt for grundlovens § 78 og for den måde, man agerer på i det danske samfund.

(Kort bemærkning).

Line Barfod (EL):

Hr. Peter Skaarup sagde i sit indlæg, at der er nogle, der holder hånden over Hizb-ut-Tahrir. Jeg vil gerne høre, om hr. Peter Skaarup kan komme med et eneste eksempel på en politiker i Folketinget, som mener, at man ikke skal retsforfølge så vel enkeltpersoner som foreningen Hizb-ut-Tahrir, hvis de gør noget ulovligt.

Angående spørgsmålet om foreningsfrihed og sammenligning af forskellige foreninger vil jeg bare høre, om hr. Peter Skaarup kan oplyse, om den paragraf, som henholdsvis Hizb-ut-Tahrir og Dansk Folkepartis Ungdom er blevet dømt efter, er den samme paragraf i straffeloven?

Det tredje spørgsmål er, om hr. Peter Skaarup kan henvise til, at en eneste af de jurister, han påberåber sig, har talt for at tilsidesætte magtens tredeling og mener, at Folketinget fremover skal fungere som bevisbedømmer i konkrete sager, der skal forelægges domstolene.

(Kort bemærkning).

Peter Skaarup (DF):

Jeg vil ikke stå her i Folketingssalen i dag og nævne nogen enkelt politiker, men det er jo en klar sag, at vi har oplevet, at et folketingsflertal gennem årene har været meget liberalt. Det er fremgået af den indvander- og flygtningepoli-

tik, vi har set, og det har betydet, at vi har importeret problemer som Hizb-ut-Tahrir.

Det er sågar sådan, at det er her i Danmark, nogle af de mennesker er blevet ekstreme. Det har vist sig, når man har set på, hvilken udvikling der egentlig er sket af holdningerne hos nogle af fortalernes for Hizb-ut-Tahrir. Det er i moskémiljøerne i Danmark, man er blevet ekstreme, og der er mange, der bærer ansvaret for, at det er sket. Derfor bør vi selvfølgelig også skride ind som folketingsmedlemmer, og det synes vi man skal gøre, når forslaget til vedtagelse kommer til afstemning senere i dag.

Det er fuldstændig rigtigt, at den paragraf, vi taler om her, har ikke noget med racismeparagraffen at gøre. Sagen har noget med grundloven at gøre, og det er den debat, vi gerne vi rejse her i Folketingssalen.

Angående juraprofessorer ved fru Line Barfod vel godt, at bl.a. professor Zahlé er en af dem, der flere gange har udtalt sig for en liberal vurdering af disse ting, og Gorm Toftegaard Nielsen er en anden, der har sagt, at man generelt set vurderer tingene alt for restriktivt i Rigsadvokaturen i dag.

(Kort bemærkning).

Line Barfod (EL):

Det, jeg spurgte til, var altså, om der er en eneste af disse juridiske professorer, som har foreslået at tilsidesætte grundlovens regler om magtens tredeling. Som jeg har læst det, er alt, hvad der er kommet fra de pågældende professorer, en juridisk kritik af rigsadvokaten. De er uenige i hans juridiske vurdering og har selv en anden juridisk vurdering, men jeg har ikke set et eneste sted, hvor de har talt for, at grundlovens regler om magtens tredeling skal tilsidesættes, og at Folketinget skal lave en bevisvurdering, når man er uenig i rigsadvokatens vurdering. Derfor vil jeg gerne høre, om hr. Peter Skaarup kan henviser til et eneste sted, hvor en eneste juridisk professor har sagt, at han mener, at Folketinget skal overtage anklagemyndighedens arbejde.

(Kort bemærkning).

Peter Skaarup (DF):

Jeg tror ikke, der er nogen politikere her i Folketinget og heller ikke nogen juraprofessorer, der har sat spørgsmålstegn ved Montesquieus gamle tredeling, som vi også har i vores gode, gamle, danske grundlov. Der er da ikke nogen, der ønsker at sætte spørgsmålstegn ved den, heller ikke Dansk Folkeparti. Vi siger bare, at det er op

til regeringen, som det har været tidligere i historien. Det er op til regeringen at sige, at her har vi altså et så alvorligt problem, at vi er nødt til at køre en sag om opløsning af en forening ved domstolene. Det er det vi ønsker regeringen skal gøre, og hvis regeringen ikke selv gør det, kan det være interessant for Folketingets flertal at sige til regeringen, at nu gør den bare, som vi siger, ligesom det i øvrigt har været tilfældet i mange andre sager.

Kl. 17.30

Jeg ved, at Enhedslisten fremsætter mange beslutningsforslag, hvor man ønsker, at et flertal i Folketinget skal sætte regeringen på plads, og det er det samme, vi ønsker i dette tilfælde. Det har overhovedet ikke noget at gøre med sammenblanding af magtens tredeling.

(Kort bemærkning).

Søren Krarup (DF):

Jeg synes, det er meget nødvendigt i disse sager at forholde sig præcist til begreberne. For eksempel synes jeg, der finder en sammenblanding sted af straffelovens § 266 b og grundlovens § 78. Den ene har at gøre med krænkelse af ytringsfriheden, og den anden har simpelt hen at gøre med, at man skal forholde sig til klart udtalte opfordringer til vold og mord. Det er det ene.

I anledning af fru Line Barfods spørgsmål, om hr. Peter Skaarup vil anerkende, at der er tale om ophævelse af magtens tredeling, vil jeg spørge hr. Peter Skaarup: Er han ikke enig med mig i, at det er det rene nonsens at tale om, at magtens tredeling ophæves, fordi man anmoder justitsministeren om at foranledige, at der rejses sag? Det ændrer jo ikke det faktum, at det er domstolens mening, der er den afgørende. Magtens tredeling opretholdes, selv om der naturligvis kommer en opfordring til Rigsadvokaten, men det er om at rejse sag, altså henstille til domstolene at træffe en afgørelse. På den måde bevares magtens tredeling.

(Kort bemærkning).

Peter Skaarup (DF):

Jeg er helt enig med hr. Søren Krarup, og jeg kan simpelt hen kun tage den fleg, fru Line Barfod gerne vil rejse debat om, som udtryk for dårlig samvittighed hos Enhedslisten over de problemer, som hverken Enhedslisten eller SF og Socialdemokraterne har formået at dæmme op for.

Det er simpelt hen den store indvandring og den liberale flygtningepolitik, vi har haft gen-

nem årene, der er hele grundlaget for, at Hizb-ut-Tahrir kan opstå i Danmark med den styrke, den har. Det er ikke nogle få forvirrede mennesker, det er desværre efterhånden relativt mange, og derfor er det også et ekstra argument for et forbud. At man indtil nu ikke har villet lave et forbud har jo bevirket, at der er kommet flere og flere medlemmer, at de er blevet mere og mere aktive, og at man er begyndt at rekruttere ude på skolerne, så lad os få det forbud og se, om det ikke får en effekt.

Tredje næstformand (Kaj Ikast):

Tak til ordføreren.

Der er nu fremsat følgende forslag til vedtagelse: (Se side 10826). Dette forslag indgår herfter i forhandlingen.

Birthe Rønn Hornbech (V):

Som det allerede har været sagt, har vi jo gennem årene her i Folketinget drøftet emnet foreningsfrihed mange gange, og vi har ikke ændret grundholdning; vi har den samme holdning. Det er ikke mange uger siden, vi diskuterede det samme problem i forbindelse med pædofilforeningen, og jeg kan henvise til, hvad jeg sagde dengang.

Når hr. Peter Skaarup er inde på, at nogle holder hånden over Hizb-ut-Tahrir, vil jeg i hvert fald godt på Venstres vegne sige, at vi finder, at foreningen har givet udtryk for og giver udtryk for de mest afskyelige holdninger. Vi finder, at Hizb-ut-Tahrir benytter demokratiet i Danmark, men der er ikke meget, der tyder på, at foreningen selv ønsker at give plads for demokrati, og derfor skal foreningens medlemmer naturligvis modsiges, deres aktiviteter skal fremlyset, de strafbare handlinger skal straffes, og det skal siges herindefra, at de holdninger, foreningen udviser, er udanske og uvelkomne i Danmark.

Kl. 17.35

Som sagt drejer det sig for os først og fremmest om at få straffet de strafbare handlinger, som medlemmerne udøver, og det er jo netop også sket med en talsmand for Hizb-ut-Tahrir, der, som det også har været nævnt, er dømt for overtrædelse af racismeparagraffen. Men det er altså først og fremmest enkeltpersoner, der skal straffes, for det er en meget vanskelig bevisførelse, der skal til for at bevise, at en foreningsformål er ulovligt.

Det er klart, og det skal heller ikke være nogen tvivl om, at efter grundloven har forenings-

friheden naturligvis sine grænser, og derfor overvåger rigsadvokaten også området og følger med i, hvad der sker, og hvilke domme medlemmer af ekstreme foreninger idømmes. Men for at opløse en forening skal der som allerede nævnt foreligge et bevis. Det bevis foreligger ikke, og det er kun rigsadvokaten, der kan foretage den vurdering, ikke nogle professorer, som i øvrigt efter min mening heller ikke har udtalt sig om den side af sagen.

Vi har set disse usmagelige forsøg på at hverve nye medlemmer blandt skoleelever, og det er klart, at Venstre må til enhver tid tage skarpt afstand fra den slags. Sådanne sager skal selvfølgelig efterforskes, og det bliver de også af politiet i Glostrup. Det er klart, at politiet i Glostrup er selvfølgelig opmærksomt på grundlovens bestemmelser og foreningsfrihedens grænser, og derfor har man selvfølgelig også i baghovedet, at man skal lægge mærke til, om der er noget, der tyder på, at foreningens formål kan bevises som værende ulovligt.

Vi synes ligesom justitsministeren, at det er en meget dårlig idé at pålægge ministeren at nedlægge et foreløbigt forbud mod Hizb-ut-Tahrir, for det betyder jo, at der med det samme skal anlægges sag, og at der som tidligere nævnt skal foreligge beviser. Jeg har gang på gang fra denne talerstol advaret imod, at man rejser opløsnings-sager mod foreninger, hvis sagen ikke kan gennemføres, og at rejse en sag mod Hizb-ut-Tahrir, der ikke kan gennemføres, vil være utrolig fælt. Jubelen hos Hizb-ut-Tahrir vil garanteret ingen ende tage, hovmodet heller ikke, og det har altså ikke noget som helst at gøre med at holde hånden over foreningen – tværtimod!

Til gengæld er det klart, at i det øjeblik, det kan bevises, at en forening er ulovlig, mener vi også, at så skal grundloven benyttes, og så skal der rejses sag. Derfor er vi også meget tilfredse med, at ministeren har oplyst, at det kan blive aktuelt igen at undersøge, om foreningen har et ulovligt formål, hvis det skulle vise sig, at der er begået stribetvise af strafbare forhold under hvervekampagnen ude på Vestegnen.

Jeg skal slutte med på vegne af Venstre, Socialdemokratiet, Det Konservative Folkeparti og SF at fremsætte følgende:

Forslag til vedtagelse

»Folketinget tager justitsministerens redegørelse om Hizb-ut-Tahrir til efterretning, herunder at

der på det grundlag, der foreligger i dag – dvs. Rigsadvokatens redegørelse fra januar 2004 – ikke er mulighed for at indlede en opløsnings-sag mod foreningen eller for at nedlægge et foreløbigt forbud. Folketinget noterer sig i den forbindelse, at justitsministeren vil sende Folketinget en juridisk redegørelse til brug for videre debat om grænserne for foreningsfrihed og opløsning af foreninger.

Endvidere konstaterer Folketinget, at der har været rejst spørgsmål om, hvorvidt der efter afgivelsen af Rigsadvokatens redegørelse er begået strafbare forhold af personer med tilknytning til Hizb-ut-Tahrir, og at politiet i den forbindelse er i færd med at gennemføre nærmere undersøgelser.

Endelig konstaterer Folketinget, at justitsministeren har tilkendegivet, at det vil kunne blive aktuelt at tage spørgsmålet om en eventuel opløsning af Hizb-ut-Tahrir op på ny, hvis det i forbindelse med de nævnte undersøgelser viser sig, at der er begået strafbare forhold.«
(Forslag til vedtagelse nr. V 98).

Tredje næstformand (Kaj Ikkast):

Der er nu fire spørgere, og vi starter med fru Line Barfod.

(Kort bemærkning).

Line Barfod (EL):

For lidt siden var der en debat om magtens tredeling, og derfor vil jeg gerne høre Venstres holdning til magtens tredeling. Er det et spørgsmål om en tredeling eller – som man ligesom kunne få opfattelse af, da man hørte Dansk Folkeparti – en todeling mellem Folketinget og domstolene? Eller mener Venstre, der faktisk er en tredeling, altså også når der er tale om anklagemyndigheden.

(Kort bemærkning).

Birthe Rønn Hornbech (V):

Det er klart, at som systemet er i dag, er der jo ikke tale om, at anklagemyndigheden er en fjerde statsmagt. Den henhører under den udøvede magt, og vi synes i Venstre, det er en meget dårlig idé, at Folketinget skal blande sig, lege øverste anklagemyndighed og give justitsministeren pålæg. Det er selvfølgelig særlig uheldigt, hvis Folketinget siger, at der er beviser nok, for det har Folketinget selvfølgelig ikke en klap forstand på at vurdere.

(Kort bemærkning).

Line Barfod (EL):

I forbindelse med den juridiske debat, der er blevet henvist til, vil jeg høre, om fru Birthe Rønn Hornbech nogen som helst steder har set, at nogen jurister har udtalt, at Folketinget burde pålægge justitsministeren at indlede en sag om opløsning af en forening.

(Kort bemærkning).

Birthe Rønn Hornbech (V):

Nej, sådan som jeg har læst den juridiske debat, drejer spørgsmålet sig om forståelse af omfanget af grundlovens § 78, og det er det, jeg har hæftet mig ved.

Vi havde diskussionen i sin tid under den tidligere regering i forbindelse med rockerne, hvor rigsadvokaten gav en redegørelse. Diskussionen gik på, i hvilket omfang § 78 kan bruges mod andet end politiske foreninger, og der er forskellige opfattelser blandt juristerne. Jeg mener, det er den uenighed, jeg har læst mig til. Jeg mener ikke, at nogen professorer vil foretage en konkret bevisvurdering, og det kan jeg heller ikke forestille mig at nogen andre vil gøre.

(Kort bemærkning).

Peter Skaarup (DF):

På baggrund af fru Birthe Rønn Hornbechs indlæg vil jeg spørge, om fru Birthe Rønn Hornbech ikke har noteret sig, at i 1999 kritiserede professor, lic.jur. Gorm Toftegaard Nielsen i Ugeskrift for Retsvæsenet rigsadvokatens meget stramme fortolkning af grundlovens § 78. Og har fru Birthe Rønn Hornbech ikke lagt mærke til den forskel, der er mellem Justitsministeriets meget stramme fortolkning, hvor man ikke mener, der kan nedlægges forbud mod f.eks. Hizb-ut-Tahrir, og den fortolkning, der angives af Poul Andersen, Alf Ross, Max Sørensen, Peter Germer og Henrik Zahle i deres respektive lærebøger inden for statsforfatningsområdet, hvor det gang på gang fastslås, at der foreligger en egentlig pligt for anklagemyndigheden – det vil i sidste ende sige justitsministeren – til at rejse sager om opløsning af foreninger, der er omfattet af grundlovens § 78?

(Kort bemærkning).

Birthe Rønn Hornbech (V):

Jeg forstod det sådan, at hr. Peter Skaarup ville skyde nogle professorer i skoene, at de havde taget stilling til bevisførelsen i denne konkrete sag. Men nu er jeg noget beroliget, for jeg kan høre,

at de fleste af de professorer, der bliver nævnt, er afgået ved døden for en menneskealder siden og derfor ikke har kunnet tage stilling til denne bevisførelse.

Jeg kan kun gentage, hvad jeg sagde til fru Line Barfod: Sådant som jeg læser den juridiske diskussion, går den på, hvilke slags foreninger der kan være omfattet af grundlovens § 78, og hvor grænserne går. Men ingen har naturligvis gjort sig kloge på bevisførelsen, og det er først og fremmest bevisførelsen, sagen for mig at se falder på allerede fra starten. Men vi kan jo altid diskutere foreningsfrihed, og det skal ikke være nogen hemmelighed, at Venstre er tilhænger af en vidtgående foreningsfrihed.

(Kort bemærkning).

Peter Skaarup (DF):

Nu siger fru Birthe Rønn Hornbech, at nogle af de juridiske professorer er afgået ved døden. Det er meget muligt, at nogle af dem er det, men der er stadig væk nogle af dem, der lever, bl.a. Gorm Toftegaard Nielsen, der i både Berlingske Tidende og Ugeskrift for Retsvæsen har kritiseret regeringen og rigsadvokaten for, at der ikke er sket noget i spørgsmålet om Hizb-ut-Tahrir, når det gælder en sag om opløsning.

Det er muligt, fru Birthe Rønn Hornbech ikke kan huske det, men vil fru Birthe Rønn Hornbech ikke anerkende, at der har været megen debat om opløsningsmuligheden, og at juridiske professorer har argumenteret for, at man kunne anlægge en meget mere liberal fortolkning, hvis der er brug for det, så man kan lave et reelt forbud? Og vil fru Birthe Rønn Hornbech i forbindelse med fru Line Barfods spørgsmål ikke anerkende, at det er anklagemyndigheden, der tager stilling til tingene, og at anklagemyndigheden i sidste ende hører under justitsministeren?

(Kort bemærkning).

Birthe Rønn Hornbech (V):

Hr. Peter Skaarup bliver altså ved med at blande tingene sammen.

Nu har jeg svaret to gange, men jeg svarer gerne igen: Den juridiske diskussion går på, hvilket omfang grundlovens § 78 skal have. Den går ikke på, om der er tilstrækkelige beviser i den konkrete sag, og det er at hænge de pågældende jurister ud, når hr. Peter Skaarup påstår det.

Må jeg også have lov til at sige, at det er altså nærmest manipulation både over for mig og tidligere ordførere, der har taget ordet, at blive ved

med at lade være med at tage stilling til det, der bliver sagt, og lade være med at lytte til svarene, men blive ved med at spørge, om vi ikke har læst den og den artikel. Vi har alle sammen læst de artikler, og de fleste, der er blevet spurgt, har været jurister i meget lang tid og har fulgt denne sag i meget lang tid. Men det vedrører bare ikke sagen her, for den falder allerede på grund af, at der ikke er nogen beviser.

Kl. 17.45

(Kort bemærkning).

Anne Baastrup (SF):

Jeg vil godt spørge fru Birthe Rønn Hornbech, om ikke det er korrekt forstået, at hvis et folketingsflertal vedtager Dansk Folkepartis forslag til vedtagelse, hvor justitsministeren pålægges at føre sagen til doms, kan det rent faktisk indebære, at justitsministeren kan stå i en situation, hvor hun også kan løbe ind i en rigsretssag, fordi hun har brudt grundloven?

(Kort bemærkning).

Birthe Rønn Hornbech (V):

Hvis fru Anne Baastrup havde spurgt mig for nogle dage siden, ville svaret måske have været lidt anderledes, men jeg må sige, at efterhånden bringer hr. Peter Skaarup mig meget i tvivl. Jeg forstår det altså sådan, at hr. Peter Skaarup har den opfattelse, at det er Folketinget, der vurderer beviser, og at Folketinget altså skal sige, at der er beviser i en sag, hvor de kyndige, der har læst sagen og afvejet beviserne, mener noget andet.

Det er jo klart, at hvis det virkelig er hr. Skaarups grundlæggende mening, at det skal føres ud i sin yderste konsekvens, så er det jo rigtigt, hvad fru Anne Baastrup siger. Og det har ikke noget at gøre med, at jeg sammenligner Dansk Folkepartis Ungdom i indhold med Hizb-ut-Tahrir, men det er jo rigtigt, hvad der bliver sagt, det, der ligger i det spørgsmål, at hvis man mener, at Folketinget skal begynde at gøre sig klog på beviser og sige, at der er beviser i en sag, hvor der vitterlig ikke er, ja, så er det klart, at hvis der er et andet politisk flertal, så kan det blive Enhedslisten næste gang, eller det kan blive Dansk Folkepartis Ungdom.

Det er jo derfor, at den vej, hr. Peter Skaarup er inde på, er dødsensfarlig, for det, man vil gøre her, er altså, at man vil gøre den lovgivende magt ikke bare til anklagemyndighed, men til en meget ukyndig anklagemyndighed, hvor man altså blæser på bevisvurdering.

(Kort bemærkning).

Anne Baastrup (SF):

Jeg takker for svaret. Jeg forstod det så også sådan, at fru Birthe Rønn Hornbech er enig med mig i, at når man fra Dansk Folkepartis side vælger en procedure, der går på, at et folketingsflertal skal pålægge justitsministeren at føre en sag for domstolen, så er det reelt i strid med den tankegang, der ligger bag grundlovens § 78 om frihedsrettigheder.

(Kort bemærkning).

Birthe Rønn Hornbech (V):

Som allerede nævnt i mit indlæg er det klart, at når det fremgår af grundlovens § 78, at borgerne har ret til uden forudgående tilladelse at danne foreninger i ethvert lovligt øjemed, så har foreningsfriheden sine grænser, fordi øjemedet skal være lovligt.

Men det er jo klart, at efter almindelige grundlæggende retsprincipper, og selv om det ikke havde stået i retsplejeloven, så må man jo kræve, at den ulovlighed skal være bevist.

(Kort bemærkning).

Jesper Langballe (DF):

Jeg kender professor Toftegaard Nielsen som ikke alene en fremragende jurist, men også et meget humoristisk menneske, så jeg kunne forestille mig, at han ville besvare det, der her er sagt i dag med, at de rygter, der fra Folketingets talerstol er ført til torvs om hans død, er stærkt overdrevne.

Jeg vil gerne spørge til alt det vi om brud på magtens tredeling, om fru Birthe Rønn Hornbech mener, det er rigtigt, at justitsministeren for så vidt er den øverste anklagemyndighed, at hun hører hjemme i den udøvende myndighed med en ledende stilling. Det var det ene spørgsmål.

Det andet er: Er det rigtigt, at der principielt ikke er noget, som Folketinget ikke kan pålægge justitsministeren?

Så til sidst til fru Birthe Rønn Hornbechs ord om, hvad Folketinget ikke har et klap forstand på: Fru Birthe Rønn Hornbech har ikke et klap forstand på kirkehistorie, men udtaler sig alligevel om folkekirkelige spørgsmål.

Jeg har ikke et klap forstand på jura, men udtaler mig alligevel om lov og ret. Må jeg spørge fru Birthe Rønn Hornbech: Er det ikke simpelt hen det, vi kalder demokrati?

Tredje næstformand (Kaj Ikast):

Jeg vil gerne gøre opmærksom på, at ordet vi ikke hører til om kollegerne i dette hus.

(Kort bemærkning).

Birthe Rønn Hornbech (V):

Jeg vil nu også foretrække, at man samtaler på den måde, at man kalder det uenighed og så prøver at argumentere. Men der er altså den forskel på hr. Jesper Langballe og mig, at jeg lytter til kyndige kirkehistorikere, og jeg lader mig også vejlede af kyndige kirkehistorikere. Hvis jeg siger Hal Koch, så tror jeg nok ikke, at hr. Jesper Langballe synes, det er tilstrækkeligt. Men den, jeg sætter mest pris på i øjeblikket, er så Martin Schwarz Lausten. Jeg har faktisk alle hans bøger derhjemme. Ham lader jeg mig vejlede af. Det er vel ikke så ringe en vejledning.

Det er forskellen på os to. Hr. Jesper Langballe er teolog og vil ikke lade sig vejlede af juristerne i juridiske spørgsmål. Jeg er jurist, men vil gerne lade mig vejlede af teologerne i teologiske spørgsmål, og det ved hr. Jesper Langballe alt om.

Kl. 17.50

Men det er andet end jura det med bevisvurdering, for det kræver ikke nogen paragraffer. Det kræver et kendskab til, hvad der skal til for en domstol.

Fru Anne Baastrup var lidt inde på, om man kunne tænke sig, at Folketinget kunne komme til at handle i strid med grundloven, og det fik jeg ikke svaret ordentlig på. Ja, selvfølgelig kan man det. Og Højesteret har jo klart sagt, at der går nogle grænser for, hvad Folketinget kan tillade sig.

Det er rigtigt, som justitsministeren har været inde på under en tidligere forhandling om lignende spørgsmål, at justitsministeren jo også kunne komme i den situation, hvor hun, hvis hun fulgte et flertal i Folketinget, handlede i strid med loven og derfor måtte undlade at rette sig efter Folketinget og i stedet for gå af.

(Kort bemærkning).

Jesper Langballe (DF):

Fru Birthe Rønn Hornbech misforstod mig, for det er klart, at ethvert fornuftigt folketingsmedlem lader sig vejlede, og jeg vil sige, at det gør han da også, når man bevæger sig inden for hans eget fag. Det er kun, tror jeg, stupide mennesker, der ikke lader sig vejlede.

Men til ordene om at her skal Folketinget holde sig væk, for det har Folketinget ikke et klap

forstand på, så synes jeg, at den begrundelse er utrolig dårlig, for man skal altså ikke til eksamen for at blive folketingsmedlem. Det er egentlig netop princippet i demokratiet, at man her er medbestemmende om noget, man ikke har et klap forstand på.

Lad mig så også sige, at jeg godt kan forstå fru Birthe Rønn Hornbechs tale om, at når det er usikkert, om sagen kan føres igennem, så kan der være begrundelser hos justitsministeren for ikke at gøre det. Men må jeg spørge fru Birthe Rønn Hornbech: Når justitsministeren i sit svar sagde, at der ikke kunne føres skygge af bevis for, at Hizb-ut-Tahrir havde et ulovligt formål, er fru Birthe Rønn Hornbech så enig i den vurdering?

(Kort bemærkning).

Birthe Rønn Hornbech (V):

Nu har jeg den opfattelse, at det ikke er noget, Folketinget skal vurdere, for det har Folketinget ikke et klap forstand på. Men hvis jeg et øjeblik må bruge min gamle anklagerbaggrund, så ved jeg jo, at det kræver ganske meget, og specielt i sådan en sag vil det kræve overordentlig mange beviser, for det er ikke det samme at kunne bevise, om så en hel forening var dømt for drab, at foreningen havde det som formål.

Så skal jeg lige sige, at jeg ikke var så glad for, at hr. Jesper Langballe prøvede at bilde nogen ind, at jeg havde sagt, at Gorm Toftegaard Nielsen var død. Der blev nævnt en stribe professor, og professor Alf Ross har jeg selv haft på universitetet, men han gik altså af i 1967 og døde desværre for tidligt, og Poul Andersen var for længst død, da jeg begyndte at læse jura på universitetet. Så det var vist ikke helt forkert, at jeg sagde, at nogle af professorerne var døde.

Men det er jo igen den måde, man fører politisk debat på, at så begynder man at pådutte modparten noget, som ikke er sagt. Ærlig talt, det burde være under hr. Jesper Langballes værdighed at argumentere på den måde.

(Kort bemærkning).

Søren Krarup (DF):

Ja, det er det spørgsmål om magtens tredeling. Det er mig ubegribeligt, at der i fuld alvor er medlemmer, der kan stille sig op og sige, at det, at man pålægger justitsministeren at rejse en sag, skulle være en krænkelse af magtens tredeling. Den lovgivende, dømmende og udøvende magt er magtens tredeling, og der er da ikke tale om, at den sammenblandes, fordi den udøvende

rejser en sag, som så afgøres af den dømmende magt.

Vil fru Birthe Rønn Hornbech, der jo som jurist ved, at der er forskel på de tre magtsfærer, ikke bekræfte over for mig, at det at pålægge justitsministeren at rejse en sag naturligvis ikke er at sammenblende magtens tredeling.

(Kort bemærkning).

Birthe Rønn Hornbech (V):

Jeg synes, det er et skoleeksempel på sammenblanding. Jeg mener, den lovgivende magt overtager den udøvende magt, og jeg kan henvise til en stribe bøger, jeg har skrevet om det emne. Der kan være forskellige opfattelser af, hvornår man ønsker, at Folketinget kan gå ind på den udøvende magts område, men jeg synes altså ikke om det.

De synspunkter, jeg har gør gældende, vil enhver vide, dem gør jeg også gældende, når jeg er i opposition, for det har nemlig ikke noget at gøre med, hvad det politiske indhold er. Jeg mener altså ikke, at den lovgivende magt skal gå ind og overtage den udøvende magts rolle. Da slet ikke når det drejer sig om et så fundamentalt retssikkerhedsmæssigt problem, som om man skal rejse en sag, uden der er beviser og oven i købet med risiko, og det er så mere en politisk vurdering, for at anklagemyndigheden taber sagen, så Hizb-ut-Tahrir kan hovere.

Kl. 17.55

(Kort bemærkning).

Søren Krarup (DF):

Jeg begriber ikke overhovedet, at det er noget problem. Den udøvende magt regerer, den lovgivende magt lovgiver, og den dømmende magt dømmer, og det er, hvad der sker i det tilfælde, hvor der rejses en sag, som afgøres ved domstolen. Der er da ikke tale om nogen form for magt-sammenblanding. Jeg begriber det ikke.

(Kort bemærkning).

Birthe Rønn Hornbech (V):

Jamen for mig er det altså ikke den lovgivende magts område at gå ind i konkrete sager og foretage konkrete bevisvurderinger og give konkrete pålæg i konkrete straffesager til justitsministeren og dermed til Rigsadvokaten og dermed altså også pålægge domstolene, at de skal bruge tid på en sag, der ikke kan rejses og i er strid med grundlæggende principper i retsplejeloven om, at man ikke rejser syge sager for nu at bruge et internt politiudtryk.

(Kort bemærkning).

Elisabeth Arnold (RV):

Jeg vil godt gå lidt tilbage i diskussionen, netop til den, som fru Birthe Rønn Hornbech havde med hr. Peter Skaarup om Gorm Toftegaard Niensens kritik af Rigsadvokatens bevisbedømmelse i sagen om rockerne, hvor der ligger en meget grundig artikel, som fru Birthe Rønn Hornbech naturligvis har læst.

Jeg vil bare spørge, om ikke det er rigtigt, at præcis beviskravene var det, som Gorm Toftegaard Nielsen kritiserede? Hvor han netop sagde, konkluderede, at Rigsadvokaten havde stillet beviskravene så højt, at man måtte gå ud fra, at grundlovens § 78 herefter ville være totalt uanvendelig?

(Kort bemærkning).

Birthe Rønn Hornbech (V):

Det kan jeg bekræfte, og den juridiske diskussion gik jo netop på, om rockerforeningen også kunne tænke sig at komme ind under grundloven, det er jo rigtigt. Men det var jo også en meget anden situation, må jeg sige. Jeg var heller ikke tilhænger af, at vi skulle fokusere på foreningsdannelsen, jeg var meget fokuseret på, at de rockere kom i spjældet for deres forbrydelser.

Der var vi jo meget tæt på, for fru Elisabeth Arnold sad også i Retsudvalget dengang, og det var vist 84 eller noget i den stil meget, meget, meget grove sager, der blev listet op, hvor rockerne var dømt for virkelig grove sager som drab og drabsforsøg og grov vold og besiddelse af tunge våben osv. osv.

Så det er rigtigt, at det vel er den sag, hvor man kan sige, man har været tættest på, at man måtte begynde at sige, jamen ligner det her et bevis. Jeg mener personlig, at det er rigtigt, at man må sige, at man ikke skal tage chancen. Jeg ved, at fru Elisabeth Arnold er tilhænger af, at man rejser sager for at få fastlagt, hvad gældende ret egentlig er, hvor grænserne går, og det synspunkt kan jeg normalt have meget sympati for, og jeg er bestemt meget forstående over for det synspunkt. Der er også sager om økonomisk kriminalitet, hvor bagmandspolitiet netop hele tiden bevæger sig i det gråzoneområde for at få fastlagt gældende ret. Men jeg mener overhovedet ikke, vi nærmer os det i denne her sag.

(Kort bemærkning).

Elisabeth Arnold (RV):

Det kan jeg selvfølgelig godt udlede af det, som fru Birthe Rønn Hornbech siger, men jeg synes,

det ville være rart at få fastslået, at det, vi diskuterer her, ikke er, hvorvidt Folketinget har nogen som helst mulighed for at bedømme beviserne, men at der jo i andre tilfælde har været uenighed blandt juristerne om, hvor stærke beviserne skulle være for at kunne benytte sig af grundlovens § 78.

Den debat, som kører mellem forskellige jurister om, hvor stærke beviskrav der skal være, må vi vel også have lov at føre herinde. Det er jo også en del af vores arbejde at bedømme, hvordan den grundlov er, som vi skal overholde, som vi har skrevet under på at vi vil overholde. Derfor er det vigtigt, at også vi diskuterer grundlovens grænser.

(Kort bemærkning).

Birthe Rønn Hornbech (V):

Det er jo bl.a. en af de ting, vi er sat til, men det er jo også et andet spørgsmål, fru Elisabeth Arnold rejser af mere generel karakter, for jeg må stadig væk fastholde, at i den foreliggende sag finder jeg, at det ikke er Folketingets opgave. Jeg tror ikke, jeg kan finde nogen sag, hvor jeg ville finde, at det var Folketingets opgave at pålægge en justitsminister at rejse en konkret sag, hvor Rigsadvokaten havde sagt, at der ikke var beviser. Jeg mener, den er så langt fra, hvad skal vi sige, det gråzoneområde, hvor der kan være en juridisk diskussion om, hvor vidt grundloven går.

Men jeg kan slet ikke forestille mig, hvis Rigsadvokaten havde sagt nej, at jeg så ville være med til at pålægge det herindefra i en konkret sag. Så ville det blive gjort på en anden måde, at vi netop tog den generelle diskussion, og så ville Rigsadvokaten af sig selv fornemme, at der måske kunne være nogle andre opfattelser af, hvor grænserne gik, og så kunne han måske påtage sig det.

Men det er en uheldig situation, hvis Folketinget skulle begynde at komme med konkrete pålæg. Det er nu min opfattelse.

Tredje næstformand (Kaj Ikast):

Tak til ordføreren.

Der er nu fremsat følgende forslag til vedtagelse: (*Se side 10829*). Også dette forslag vil herefter indgå i forhandlingen.

Kl. 18.00

Justitsministeren (Lene Espersen):

Jeg var da glad for her til sidst under debatten, hvor fru Birthe Rønn Hornbech besvarede

spørgsmål, at vi fik sådan en lidt mere principiel indfaldsvinkel til hele den her diskussion. Ikke desto mindre synes jeg, at det er på sin plads at komme med et par præciseringer, fordi der nu er flere medlemmer af Folketinget, der har stillet spørgsmål, som i hvert fald for mig at se giver anledning til at få præciseret, hvad en justitsminister kan og ikke kan. Der er i hvert fald en meget udbredt misforståelse af, hvad der er levnet mulighed for inden for grundlovens rammer.

Jeg vil godt starte med at understrege, at det ikke er op til en regerings eller for den sags skyld en justitsministers frie, politiske skøn, hvorvidt man lige skal have testet en sag ved domstolene og bede anklagemyndigheden om f.eks. at indlede en opløsningssag.

Der er helt, helt klare rammer i grundloven for, hvad en justitsminister kan og ikke kan. Jeg siger dette, fordi bl.a. hr. Peter Skaarup i et af sine mange indlæg talte om respekt for grundlovens § 78. Den respekt forventer jeg at samtlige folketingsmedlemmer har som en fuldstændig given ting. Vi har rent faktisk alle sammen, da vi blev medlemmer af Folketinget, underskrevet et stykke papir om, at vi vil overholde grundloven. Jeg må sige, at en justitsminister kan efter grundloven kun nedlægge et foreløbigt forbud mod en forening, hvis de retlige betingelser er til stede.

Det er ikke overladt til et frit, bevismæssigt skøn af et flertal i Folketinget eller af en justitsminister at sige: Jeg ved ikke rigtig, om der er nogen betingelser til stede, men lad os da få testet det. Det kan man ikke, hvor meget man end måtte ønske det. Jeg må som minister overholde grundlovens rammer, og jeg skal overholde gældende lovgivning.

Derfor må jeg også sige, at en debat om, hvorvidt man lige skal tage chancen og bevæge sig ind i en gråzone, er en fuldstændig uvedkommende debat i forhold til det, vi diskuterer her. Der er grænser for, hvad jeg som minister kan, uanset hvor usympatisk, intolerant og ubehagelig en organisation som Hizb-ut-Tahrir er, og jeg har ikke mulighed for på det nuværende grundlag, da der ikke er de retlige betingelser til stede, at nedlægge et foreløbigt forbud og søge foreningen opløst ved dom.

Jeg må sige, også til fru Elisabeth Arnold, som har kredset meget, og det må jeg anerkende, om den principielle stillingtagen til, hvad der så skal til, at ja, der skal meget, meget, meget mere til, end hvad der er kendt på nuværende tidspunkt. Man kan ikke søge en forening opløst ved dom,

fordi et eller to medlemmer af foreningen har begået noget strafbart. Det tror jeg også fru Elisabeth Arnold vil erkende.

Men som regeringen klart har tilkendegivet, er der naturligvis, og det er jo derfor, vi har en grundlov, tilfælde, hvor man må sige, at her kan det give mening at få undersøgt, om foreningen kan opløses ved dom. Men der skal altså meget mere til, end hvad der er kendt på nuværende tidspunkt, for så vidt angår foreningen Hizb-ut-Tahrir.

Kl. 18.05

En anden debat, som har kørt sideløbende i dag, har så været hele spørgsmålet om, hvad så med grundlovens § 78, stk. 2: Har en justitsminister ikke en pligt her? Det er rigtigt, at der er forskellige juridiske vurderinger af, hvor langt den pligt går, men også den diskussion må jeg sige i det hele taget er fuldstændig uvedkommende for den debat, vi har om at søge Hizb-ut-Tahrir opløst.

Jeg har allerede tilkendegivet, at jeg ikke skal trækkes til truget for at søge en forening opløst ved dom. Jeg har meget klart tilkendegivet på regeringens vegne, at hvis de retlige betingelser er til stede, så vil jeg bede anklagemyndigheden om at søge foreningen opløst ved dom. Så hele den her diskussion om en pligt er sagen fuldstændig uvedkommende. Jeg er absolut ikke kun mit ansvar som minister bevidst, men jeg har en klar interesse i, at en sådan forening, såfremt den virker ulovligt, bliver opløst. Så den diskussion synes jeg måske, om end den kan være juridisk interessant, er denne sag uvedkommende, for regeringen har klart tilkendegivet, hvordan vi ønsker at forholde os, hvis foreningen har et ulovligt formål, og som sagt har vi også tænkt os at oversende en grundlig juridisk redegørelse.

Jeg synes, det er nødvendigt, fordi der sidder masser af mennesker og lytter til denne her debat i dag, at man ikke sidder tilbage med et billede af, at vi har et vrangvilligt flertal i Folketinget, at på trods af at denne her forening er noget så usympatisk og noget så ulovlig, så vil vi ikke foretage os noget. Jeg tror ikke, der var noget, vi alle sammen hellere ville end vise, at en sådan forening kan vi ikke tolerere, og at vi vil bruge de muligheder, der er inden for grundloven til også at få en sådan forening opløst, men jeg må bare sige, at de retlige betingelser ikke er til stede.

Jeg sætter grundloven over alt andet, også over min vrede over og afsky for foreninger som

Hizb-ut-Tahrir, og det forventer jeg også at Folketingets medlemmer gør. Derfor er det, må jeg sige, en meget, meget, meget forkert måde at argumentere på, hvis man forsøger at give befolkningen og de seere, der sidder og følger debatten her, et indtryk af, at jeg har nogen valgmuligheder. Det har jeg ikke som minister. Sådan er det.

(Kort bemærkning).

Elisabeth Arnold (RV):

Nu har ministeren jo selv givet bolden op til, at vi fortsætter ud ad et andet spor end det, vi ellers var i gang med i ordførerrækken, men det er så sådan, ministeren ønsker det.

Jeg har ikke mig bekendt pålagt ministeren noget som helst i den debat, der har foregået indtil nu i dag, og derfor ønsker jeg ikke, at jeg skal inddrages i den udsældning af Folketingets medlemmer, som ministeren kom med. Det vil jeg meget gerne have mig frabedt.

Jeg er dybt interesseret i, at grundlovens grænser for foreningsfriheden bliver afprøvet. Jeg kan konstatere, at de aldrig nogen sinde i denne grundlovs tid er blevet afprøvet, og det vil jeg gerne bede ministeren om at bekræfte.

(Kort bemærkning).

Justitsministeren (Lene Espersen):

Nu ved jeg ikke, hvad det er for grænser, som fru Elisabeth Arnold ikke mener der er blevet afprøvet. Jeg har tilkendegivet, at hvis det drejer sig om foreninger, der er opløst ved dom, så er der to foreninger, der er blevet det.

Men som jeg hører fru Elisabeth Arnold, er det mere sådan den nyere tids lærde diskussion om, hvor langt man kan gå og ikke gå. Det er en interessant diskussion, men jeg må blot sige til fru Elisabeth Arnold, og det har jeg sagt gentagne gange før, at vi er milevidt fra den gråzone, fru Elisabeth Arnold gerne vil have en diskussion af. Der nytter det ikke noget, at fru Elisabeth Arnold nu lige pludselig begynder sådan at falde lidt tilbage og sige, at det har hun aldrig nogen sinde sagt, og den debat har hun ikke været med i.

Hvis fru Elisabeth Arnold fastholder, at vi skal have testet denne her sag ud fra et gråzone-synspunkt, så må jeg sige, at fru Elisabeth Arnold udtaler sig i ond tro, for vi befinder os ikke i en gråzone. Vi befinder os meget langt væk fra den, og der er bare ikke retlige betingelser til stede.

(Kort bemærkning).

Elisabeth Arnold (RV):

Mit spørgsmål gik udtrykkeligt på i denne grundlovs tid. Det er den grundlov, vi alle sammen har lovet at overholde, og i dens tid, dvs. siden 1953, har denne paragraf ikke været anvendt. Det ville jeg bare gerne have ministeren til at bekræfte, og det gjorde hun i og for sig også.

Så vil jeg blot sige, at selve den måde, som grundloven er indrettet på, hvor man ifølge grundlovens § 78, stk. 2, kan nedlægge et midlertidigt forbud, og så skal der straks rejses sag om den pågældende forenings opløsning, indebærer jo, at der ved domstolene skal køre en sag, hvor man skal diskutere, om denne her forening kan nedlægges eller ej. Det indebærer jo også, at der er både en forsvarer og en anklager, der skal køre en proces; der skal tales for, og der skal tales imod.

Det er vel muligt, det kan vel tænkes, at også grundlovsfædrene har forestillet sig, at sådan en sag kan tabes. Det ligger vel i hele retssystemet, at der er mulighed for at tale for og imod, der er mulighed for at afveje, der er argumenter og beviser, og beviserne er selvfølgelig vigtige i sådan en sag.

Men det kan vel ikke være sådan, at man på forhånd kan være hundrede procent sikker på, at enhver sag kan vindes, vel?

(Kort bemærkning).

Justitsministeren (Lene Espersen):

Det er jeg fuldstændig enig med fru Elisabeth Arnold i.

Man må blot også sige, at grundlovens fædre jo har tænkt sig grundigt om. Vi har i grundloven et princip om foreningsfrihed, som strækker sig overordentlig vidt, og derfor har grundlovens fædre jo også sikret, at en justitsminister kun kan nedlægge et foreløbigt forbud, hvis de retlige betingelser er til stede. Ellers ville vi jo hurtigt komme i en situation, hvor man kunne beskyldte en minister for magtmisbrug, fordi den til enhver tid siddende minister kunne sige, nu er der nogle, jeg ikke kan lide, der er en forsvarer og en anklager, lad os da lige få testet, om denne forening er lovlig eller ej.

Der har man vel med velberåd hu sagt, at det ikke skal overlades til et frit politisk skøn, hvorvidt man skal indlede en opløsnings sag eller ej. De retlige betingelser må som udgangspunkt være til stede, og det vil altså sige, at der skal være en vis sandsynlighed for, at man får med-

hold af retten. Fru Elisabeth Arnold har da fuldstændig ret i, at man jo ikke kan forudsige, hvordan domstolene i sidste ende vil dømme, men man har alligevel sikret sig, at der skal være en vis retslig bevisførelse, for at man kan tage et så alvorligt skridt, at man kan søge en forening opløst ved dom.

Jeg er meget, meget tryk ved, at man har lavet en sådan ordning. Jeg mener, det er i alles interesse, at grundlovens fædre ikke på den måde udhulede foreningsfriheden og overlod det til et tilfældigt politisk flertal, hvorvidt foreninger skal opløses eller ej.

(Kort bemærkning).

Jesper Langballe (DF):

Jeg vil takke justitsministeren for belæringen, men lige sige, at jeg overhovedet ikke tror, at der er nogen her i salen, der har forestillet sig, at justitsministeren på grundlag af et subjektivt frit politisk skøn skulle kunne foretage sig noget så alvorligt som at rejse en sag. Det tror jeg overhovedet ikke der er nogen der har drømt om.

Vi taler om justitsministeren som justitsminister, og det vil sige som leder af et juridisk embedsmandskorps med alle de begrænsninger, som det omfatter, men jo altså også med en pligt til at leve op til de muligheder, grundloven giver.

Jeg kan godt forstå, at man kan komme i tvivl som justitsminister om, hvor mange chancer man tør tage, når man rejser en sag, hvor en måske lidt politisk korrekt Rigsadvokat har frarådet det, altså udtrykt frygt for, at den ikke vindes. Hvad jeg ikke kan forstå er, at justitsministeren i sin indledning her til debatten, i sit svar til forespørgeren, sagde, at denne forening ikke bevisligt har et ulovligt formål. Det synes jeg er en utrolig udtalelse.

Hvis vi lige må vende tilbage til sagens kerne: Det er en forening, som midt i april på Sankt Hans Torv stod og råbte, at A.P. Møller skulle opgave sit samarbejde med USA, ellers ville virksomhedens ansatte blive tilføjet store lidelser. Det er jo trusler mod en ganske bestemt virksomhed og dens ansatte. Hvis det ikke er et ulovligt sigte, så ved jeg ikke, hvad det er.

(Kort bemærkning).

Justitsministeren (Lene Espersen):

Der er to ting at sige til hr. Jesper Langballe. Rigsadvokaten afleverede en redegørelse for ganske kort tid siden. Jeg medgiver hr. Jesper Langballe, og det sagde jeg også meget klart i

mit første indlæg, at der er sket ting og sager senere, som politiet er i gang med at efterforske.

Men hvis vi lige holder det uden for debatten, må jeg sige, at det, der var mit udgangspunkt, var Rigsadvokatens redegørelse, og der er der ikke efterladt megen tvivl. Der er ikke noget retligt grundlag for at søge foreningen opløst, og hvis man respekterer, at vi holder os inden for grundlovens rammer, så synes jeg, det er meget enkelt, hvilken konklusion man så må komme til.

Jeg må så bare i dag konstatere, at Dansk Folkeparti vælger ikke at tage den fortolkning alvorligt.

Kl. 18.15

Så vil jeg sige til hr. Jesper Langballe, at det er lige så klart og tydeligt – det tilkendegav jeg under min tale tidligere, og jeg har gjort det nu igen – at hvis det viser sig, at der er begået strafbare forhold, og det er relevant for at søge foreningen opløst, så er jeg indstillet på straks at bede Rigsadvokaten om at genoptage sin undersøgelse med henblik på, om foreningen kan søges opløst. Men der skal altså, om jeg så må sige, nye situationer til.

Der er det rigtigt, at der er flere forskellige ting, der har været omtalt i medierne. Jeg er ude af stand til at bedømme, hvorvidt det er foreningen, medlemmer, eller hvad der er rigtigt eller forkert, men det er politiet i gang med at efterforske, og jeg har sagt, at hvis der overhovedet er noget at komme efter, så er jeg indstillet på, at Rigsadvokaten genoptager sin undersøgelse.

Det er jo netop for at fortælle, at foreningen efter regeringens opfattelse er så intolerant, så udemokratisk og så afskyelig, at vi naturligvis har en interesse i at følge den tæt.

(Kort bemærkning).

Jesper Langballe (DF):

Jeg vil da gerne kvittere for justitsministerens forsikring om, at sagen løbende vil blive juridisk nyvurderet.

Må jeg så ikke stille justitsministeren et spørgsmål til selvprøvelse, det er om det der med magtens tredeling: Er justitsministeren enig med mig i, at når Folketinget pålægger en minister noget, så er der altså ikke sket et brud på sondringen mellem den lovgivende og den udøvende magt?

Vil justitsministeren også medgive mig, at når justitsministeren rejser en sag – for det kan jo i visse tilfælde ske, at det er justitsministeren, der så at sige har statsadvokatens rolle – som så skal

på dømmes af en dommer, så er der altså ikke sket noget brud på sondringen mellem den udøvende og den dømmende magt?

(Kort bemærkning).

Justitsministeren (Lene Espersen):

Det, man blot må sige, er, at det ikke er op til en justitsministers frie skøn at vælge at spørge, om en forening skal søges opløst eller ej. De rettlige betingelser skal være til stede.

Hr. Jesper Langballe har naturligvis ret i, at et Folketing kan pålægge en minister dette og hint, men det, jeg blot må sige om den debat, der har været i dag, er, at den debat jo er gået på, at der har været folketingsmedlemmer, som har set sig i stand til at være anklagemyndighed og sågar næsten også nærmest domstol, fordi de har tilkendegivet, at der er klokkeklare beviser, at foreningen bevisligt er ulovlig.

Man bruger et ordvalg, som efter min mening tyder på, at man i hvert fald har valgt en indfaldsvinkel til det, som jeg ikke synes fortæller meget om ens rolle som lovgiver, men som nok nærmere er en anden rolle, man er inde i.

Det, jeg blot må sige til hr. Jesper Langballe, er altså, at uanset alle de gode viljer, og vi er vel alle sammen enige om, at den her forening er afskyelig, så tror jeg også, at hr. Jesper Langballe vil komme til den erkendelse, at det ikke er nogen farbar vej for Folketinget at bede en minister om at overtræde lovgivningen, og der synes jeg, at Dansk Folkeparti er snublende nær ved at stå og argumentere for nogle ting, som jeg som minister ganske enkelt ikke kan gøre, hvis jeg skal overholde mit ministeransvar.

(Kort bemærkning).

Peter Skaarup (DF):

Jeg må sige, at justitsministerens indlæg sådan nærmest havde karakter af en bandbulle mod Folketingets medlemmer. Jeg opfattede det i hvert fald sådan, at regeringen forventede, at folketingsmedlemmerne overholdt det og det.

Selvfølgelig overholder folketingsmedlemmerne grundloven, det siger sig selv. Det er folketingsmedlemmerne bundet til, og det har de skrevet under på. Men uanset det må justitsministeren dog erkende, at der er forskellige vurderinger af, om der skal rejses en sådan sag. Justitsministeren mener så, at det skal der ikke, og i Dansk Folkeparti mener vi, at det er der grund til. Der er tydelige beviser, synes vi, på, at man skal rejse en sådan sag.

Det har været inde i debatten, at der har været forskellige meninger, også blandt jurister, både om den konkrete sag og også om, at man mener, at Rigsadvokaten anlægger en for stram tolkning af grundlovens § 78, så man mener, at man næsten aldrig kan rejse sager.

Jeg vil lige læse op for justitsministeren, hvad professor Gorm Toftegaard Nielsen, som har været inde i debatten, har sagt til Weekendavisen 1. november 2002:

Efter min opfattelse havde Rigsadvokaten ikke behovet at afvente racismesagen. Hvis en forening søger at opnå sine mål ved vold, og jeg læser løbeseddelen og hjemmesiden som en opfordring til at dræbe jøder, er grundlovens betingelser for at forbyde den opfyldt, og så er det en ligelst for det offentlige at forbyde foreningen.

Kl. 18.20

Justitsministeren må dog medgive, at vi kan have forskellige opfattelser, og Justitsministeriet og justitsministeren har den opfattelse, de nu har, men der er altså også juraprofessorer, der har en anden opfattelse og mener, at man skal bruge en anden fremgangsmåde, og det er den vi støtter os på.

(Kort bemærkning).

Justitsministeren (Lene Espersen):

Der kan være forskellige opfattelser af en sag.

Det, jeg blot må sige, er, at jeg ikke på noget som helst punkt finder, at de rettlige betingelser er opfyldt, og det undrer mig meget, at hr. Peter Skaarup så stædigt holder fast i, at den her sag skulle være så klokkeklar og tydelig.

Jeg må sige til hr. Peter Skaarup, at jeg finder, at min såkaldte bandbulle var fuldstændig på sin plads, for der er medlemmer af Folketinget, herunder også hr. Peter Skaarup, som argumenterer på en sådan måde, at de giver folk et indtryk af, at jeg har et valg. Jeg har som minister ikke et valg i den her sag. De rettlige betingelser er ikke til stede.

Så bemærkede jeg, at hr. Peter Skaarup citerede en juridisk ekspert fra, jeg tror, det var en avisartikel. Var den 2½ år gammel? Jeg ved ikke, hvor relevant jeg synes den er i den nuværende situation, men jeg erkender da over for hr. Peter Skaarup, at man sikkert godt kan finde jurakyndige det ene eller det andet sted, som har en anden opfattelse end den, som jeg her giver udtryk for. Jeg må blot sige, at det, der er den helt overvejende juridiske vurdering, og det, som må være grundlaget, altså er, at den her sag bestemt

ikke er egnet til en opløsningssag ved domstole-
ne på nuværende tidspunkt.

Men jeg er et tålmodigt gemyt. Vi må jo bare afvente og følge det og se på, om der kan komme tilstrækkeligt med beviser til; at man kan søge foreningen opløst. Men indtil da må jeg sige til hr. Peter Skaarup, at jeg altså tager de rammer alvorligt, som en minister skal virke inden for, herunder også grundlovens rammer, og de er ikke til stede i dag.

(Kort bemærkning).

Peter Skaarup (DF):

Blot for at sige, at jeg synes da, det må være i orden også for justitsministeren, at der kan være uenighed om de her ting. Der er uenighed blandt folketingsmedlemmerne om håndteringen af Hizb-ut-Tahrir. Vi synes fra Dansk Folkepartis side, at det er oplagt, at der er beviser for, at den er gal, foreningen opfordrer til drab.

Men der er altså også uenighed blandt jurister, og hvis vi kigger på, hvad der tidligere har været fremme i forbindelse med debatten om juristeriet, så er der juraprofessorer, der siger, at man er alt for stram i sin fortolkning af de her ting, man bør kunne anlægge en sag. Som jeg nævnte, har både Gorm Toftegaard Nielsen og i øvrigt også Vagn Greve sagt, at Rigsadvokaten ikke har benyttet den rigtige fremgangsmåde, da Rigsadvokaten håndterede denne her situation omkring Hizb-ut-Tahrir.

Endelig vil jeg sige til justitsministeren, at hvis der var noget galt i de forslag, Dansk Folkeparti fremsætter, for så vidt også den tekst, vi har til behandling i dag, så vil det være en pligt for Folketingets Præsidium at standse sådanne forslag. Vi har trods alt fremsat forbudsforslag mod Hizb-ut-Tahrir sidste sommer, vi har lige fremsat et igen, og Folketingets Præsidium har ikke taget disse forslag af dagsordenen. Ergo må det være sådan, at vi i hvert fald har valgt noget, man må have lov at mene, og det tror jeg også justitsministeren er enig i.

(Kort bemærkning).

Justitsministeren (Lene Espersen):

Der er meget, meget vide grænser for ytringsfriheden. Man har rent faktisk også lov til at mene, at Danmark skal omdannes til en kalifatstat. Det er ikke ulovligt at mene det, hvis blot man gør det med lovlige midler. Så vidt går ytringsfriheden i Danmark. Så vidt går den. Man kan være dybt uenig i det, og man kan bekæmpe det alt, hvad man overhovedet orker, og det skal vi gøre

re, men det er altså ikke ulovligt at have meninger i det her land.

Der, hvor forskellen kommer, er, hvis ens forening begår ulovligheder, har et ulovligt formål, eller hvis den virker ved vold og trusler. Det er der, skillelinjen går.

Jeg må sige til hr. Peter Skaarup, at grunden til, at jeg fandt anledning til her under debatten at få præciseret de her ting, jo netop er, fordi jeg synes, det er lidt ulykkeligt, at man dyrker uenigheden, når det, der rent faktisk er tilfældet, er, at et nærmest samlet Folketing jo er enig om, at en forening som Hizb-ut-Tahrir er meget usympatisk, er meget intolerant, og at vi skal gøre, hvad vi kan, for at bekæmpe den slags udemokratiske kræfter.

Men vi må altså også erkende, at vi har en lovgivning, som vi bliver nødt til at holde os inden for, uanset hvor irriterende det måtte være i en enkelt aktuel sag.

Kl. 18.25

(Kort bemærkning).

Søren Krarup (DF):

Det er af mit hjertes enfold og uvidenhed, at jeg udtrykker min undren over justitsministerens udtalelse, hvor hun siger, at de retlige betingelser skal være i orden, for at hun kan rejse en sag. Det begriber jeg ikke.

Hvis man finder, at der er et forhold, der trænger til at blive behandlet, at der er noget, der støder en, der er noget, man er i tvivl om er lovligt, så rejser man en sag for at få beviserne prøvet. Det er domstolen, der så afgør, om den sag kan holde. Jeg kunne da godt være betænkelig ved at rejse en sag, fordi den eventuelt kunne ende med at hvidvaske denne afskyelige forening, Hizb-ut-Tahrir, men det er en anden sag.

Jeg forstår ikke, at man kan sige, at de retlige betingelser forhindrer justitsministeren i at rejse en sag, hvor jo altså domstolen afgør, om beviserne er i orden eller ej. Jeg begriber det ikke.

(Kort bemærkning).

Justitsministeren (Lene Espersen):

Det er sådan set meget enkelt at forklare: For at have et retligt grundlag skal man have beviser.

I den konkrete sag drejer det sig så om, at anklagemyndigheden skal kunne bevise, at foreningen Hizb-ut-Tahrir har et ulovligt formål. For at kunne bevise det skal man selvfølgelig have nogle argumenter og også mere end det, man skal have noget konkret at forelægge domstolene, og det er der simpelt hen ikke på nuvæ-

rende tidspunkt. Nu ser jeg bort fra, hvad folketingsmedlemmer måtte tilkendegive de mener er beviser, men taler om, hvad der er af håndfaste beviser at kunne forelægge domstolene på nuværende tidspunkt. Der må jeg blot sige, at ifølge Rigsadvokatens redegørelse fra januar er der ganske enkelt ikke beviser til rådighed.

For at anskueliggøre for hr. Søren Krarup, hvor stor en øvelse det egentlig er, man giver sig ud i, synes jeg, det er værd at minde om, at under den tidligere regering undersøgte man jo de to rockerforeninger, Hells Angels og Bandidos, og man må dog sige, at et ganske betragteligt antal medlemmer af disse to foreninger har begået ganske mange ulovligheder og lovovertrædelser. Så der kan man endda sige, at inden for foreningens rammer var der virkelig mange, der havde begået ulovligheder.

I tilfældet Hizb-ut-Tahrir kan man jo ikke sige, at det er en forening, som er overbefolket med personer, som har begået megen og gentagen kriminalitet. Derfor må jeg sige til hr. Søren Krarup, som jeg også sagde tidligere, at der altså er et vist krav til bevisets stilling, til hvilken type beviser man skal kunne komme med for at søge en forening opløst ved dom.

Efter mit skøn er det ikke nok, at en eller to personer af en forening har begået noget strafbart, for at man – om jeg så må sige – går til domstolen og så siger: Når der er to personer, der har begået noget strafbart, så skal hele foreningen opløses ved dom. Der skal altså mere til.

(Kort bemærkning).

Søren Krarup (DF):

Ja, det er begrebet beviser. Det kan man jo altså diskutere. Det er klart, og det er det, der foregår ved en domstol.

Jeg står f.eks. her med den løbeseddel, det skrift, der blev uddelt ved Nørrebrohallen den 9. maj, hvor jo altså dels trosfriheden bliver afvist som noget, der er fuldstændig ugudeligt og forkert, dels hvor der rettes direkte trusler mod dem, der konverterer fra islam til f.eks. kristendommen. Det vil sige, at de trues med død, de skal dræbes.

Det forekommer mig, at der dog er ting, som må kaldes for temmelig fældende for en forening og i hvert fald rejse tvivl om dens lovlighed. Så erkender jeg, at om beviserne kan holde, det er ikke justitsministerens opgave, det er ikke Folketingets opgave, det er domstolens opgave.

Men hvorfor dog ikke give domstolen den mulighed at bedømme, om disse uhyggelige ting er beviser nok?

Det er dog domstolene, der skal afgøre bevisets vægt. Det er ikke os. Jeg synes ikke, at der kan være noget, der forhindrer os i at anlægge en sag, hvis vi synes, beviserne ser ud til at være til stede.

(Kort bemærkning).

Justitsministeren (Lene Espersen):

Jeg må sige til hr. Søren Krarup, at på det foreliggende grundlag kender jeg jo til Rigsadvokatens redegørelse og de beviser, der forelå på daværende tidspunkt.

For så vidt angår det dokument, som hr. Søren Krarup nævner nu, men også de andre forlydender, der har været i medierne, er det jo ting, som politiet er i gang med at efterforske. Jeg vil da ikke afvise, men det kan jeg ikke sige på nuværende tidspunkt, at de vil kunne benyttes som beviser mod foreningen på et senere tidspunkt. Vi må først afvente politiets efterforskning. Men hvis det viser sig, at der er begået noget strafbart, så må Rigsadvokaten tage stilling til, om det så er tilstrækkeligt til at løfte sagen.

Kl. 18.30

Jeg vil da sige til hr. Søren Krarup, at en af de hændelser, som angiveligt skulle være sket – det ved jeg selvfølgelig ikke, men det er en af de ting, der har været omtalt i medierne – er, at medlemmer af foreningen ved brug af vold og trusler har forsøgt at hverve medlemmer til foreningen. Hvis det viser sig at være et faktum, hvis det er noget, der holder, ville jeg da finde det helt naturligt, at Rigsadvokaten så straks gik i gang med at undersøge, om det var tilstrækkeligt til at søge foreningen opløst, for det er jo en meget alvorlig sag, hvis man bruger trusler til at hverve medlemmer til sin forening.

Lige nu er politiet i gang med at efterforske sagen, og derfor kan jeg ikke her stå og tage stilling til det konkrete indhold. Jeg må blot sige til hr. Søren Krarup, at når jeg udtaler mig herfra om manglende retlige betingelser, så er det da selvfølgelig med udgangspunkt i det, vi har kendt indtil videre, som foreligger i Rigsadvokatens redegørelse. Der kan komme nye ting til, som stiller situationen anderledes.

Formanden:

Tak til justitsministeren i denne omgang.

Så er det hr. Morten Bødskov som ordfører.

Morten Bødskov (S):

Der skal ikke herske nogen tvivl om, at det er Socialdemokratiets holdning, at Hizb-ut-Tahrir er en afskyelig organisation. Både organisationen, dens aggressive bannerfører, deres hadske agitation og krigeriske budskaber går tilsyneladende målrettet efter at skabe maksimal splid og maksimal konfrontation i vores samfund.

Deres trusler mod jøder og anderledes tænkende muslimer skal, hver eneste gang de fremføres, efterforskes som det, de er, trusler på liv og helbred, og selvfølgelig også straffes herefter. Derfor har Socialdemokratiet også et simpelt råd til de unge, primært med anden etnisk baggrund end dansk, som overvejer at tilslutte sig Hizb-ut-Tahrir: Lad være! Hold jer fra dem. De værdier, Hizb-ut-Tahrir prædiker, strider mod alt det, der karakteriserer et moderne dansk vel-færdssamfund.

Socialdemokratiets historie er kampen for alles ligeværd i et moderne velfærdssamfund, og folk, der har fulgt vores historie, vil vide, at vi ikke har holdt os tilbage, når der skulle kæmpes mod grupperinger og partier, som vil en anden vej end førmtalte. Det er i det perspektiv, vi ser vores kamp mod Hizb-ut-Tahrir og fundamentalismen.

Undertrykkelsen af kvinder, modstanden mod deres seksuelle frigørelse og deres deltagelse i samfundet, sammenblandingen af religion og politik, patriarkalske familiestrukturer, autoritær, hårdtslående børneopdragelse, unge, som presses ind i arrangerede ægteskaber – alt det her skal bekæmpes med ord, flere muligheder og jo selvfølgelig også en bedre integration i det danske samfund. Kun ved at stoppe rodløsheden hos unge med anden etnisk baggrund end dansk tror vi at vi for alvor kan stoppe Hizb-ut-Tahrir.

Dermed også sagt, at Socialdemokratiet deler de synspunkter og den vurdering, som justitsministeren er fremkommet med om mulighederne for et forbud mod Hizb-ut-Tahrir. Hvis et sådant forbud skal iværksættes, skal der, som det også er fremgået, være bevis for, at organisationen efter grundloven er ulovlig, eksempelvis at organisationen virker ved vold.

Som det fremgår af Rigsadvokatens undersøgelse af Hizb-ut-Tahrir, er et sådant bevis endnu ikke fundet. Vi vil også gerne understrege, at hvis beviset findes og Rigsadvokaten på den baggrund vurderer, at sagen kan gennemføres, anbefaler Socialdemokratiet selvfølgelig, at sa-

gen indledes med henblik på et forbud mod organisationen.

I forlængelse heraf vil jeg sige, at vi i Socialdemokratiet finder det ganske tilfredsstillende, at politiet har indledt efterforskning af mulige strafbare forhold begået af personer med tilknytning til Hizb-ut-Tahrir, og vi går ud fra, at det selvfølgelig også i den forbindelse afklares, om de eventuelle strafbare forhold er begået i det, man kunne kalde regi af organisationen. Hvis der er begået strafbare forhold i forbindelse med de aktiviteter, som nu undersøges, finder Socialdemokratiet det naturligt, at Rigsadvokaten på ny undersøger muligheden for at opløse Hizb-ut-Tahrir.

Organisationer som Hizb-ut-Tahrir udfordrer vores grundlovssikrede foreningsfrihed, og derfor forventer Socialdemokratiet også, at organisationer som Hizb-ut-Tahrir og deres udtalelser og aktiviteter løbende er genstand for anklage-myndighedens undersøgelser.

Vi mener, at Hizb-ut-Tahrir på alle leder og kanter er en afskyelig organisation. Alt, hvad vi kan gøre, skal vi gøre, og bør vi gøre for at sikre, at der ikke er grobund for deres had, intolerance og forkvaklede syn på alle andre end sig selv.

Kl. 18.35

(Kort bemærkning).

Peter Skaarup (DF):

Jeg synes, det er meget ærgerligt, at Socialdemokraterne stikker hovedet i busken og ikke vil se kendsgernerne i øjnene på det her område.

Vi var meget tilfredse i Dansk Folkeparti, da vi i Berlingske Tidende den 6. maj så følgende udtalelse fra hr. Morten Bødskov:

»Vi må have klarlagt, hvornår medlemmernes kriminelle aktiviteter skal have konsekvenser for en forenings eksistens. Rigsadvokatens fortolkning af foreningsfriheden er meget bred, selv om der i juridiske kredse er forskellige fortolkninger. Og derfor må justitsministeren komme med et udspil til, at der rejses en prøvesag, der kunne inddrage enten Pædofilforeningen eller Hizb ut-Tahrir.«

Hvad mente Socialdemokraterne med det, når man nu vil være med til ingenting at gøre? Det synes at være meget, meget uforståeligt.

(Kort bemærkning).

Morten Bødskov (S):

Hr. Peter Skaarup kunne jo starte med at læse det forslag til vedtagelse, som fru Birthe Rønn Hornbech fremsatte.

Den udtalelse, som jeg er kommet med til Berlingske Tidende, indeholder jo bl.a. et ønske om, at vi får diskuteret grænserne for foreningsfriheden, særlig med henblik på muligheden for at opløse foreninger.

Det er det, som Socialdemokratiet bad om under den tidligere debat om pædofilforeningen, hvor Dansk Folkeparti var fremme med et forslag om, at vi skulle opløse den forening.

Så det får vi nu diskuteret i Retsudvalget. Jeg synes, også på baggrund af den debat, der har været her i dag, at det måske er ganske udmærket, at det er en debat, vi får i Retsudvalget, og at vi så i øvrigt i debatten koncentrerer os om, om der er beviser, så vi kan opløse Hizb-ut-Tahrir.

Der er situationen den, at det mener Socialdemokratiet ikke på baggrund af Rigsadvokatens meget omfattende – må man gå ud fra – forarbejde til de rapporter, som ligger her. Vi mener ikke, der er bevis for det. Men vi vil selvfølgelig gerne have debatten om grænserne for foreningsfriheden og muligheden for at opløse foreninger.

For det er klart, som jeg også sagde i min ordførertale, at den her type foreninger selvfølgelig udfordrer foreningsfriheden i grundlovens forstand. Men den debat er der lagt op til at vi tager i Retsudvalget efterfølgende. Og det kan hr. Peter Skaarup så læse i den vedtagelse, som er fremsat.

(Kort bemærkning).

Peter Skaarup (DF):

Vi må jo konstatere, at det er meget forvirrende at følge Socialdemokraternes udtalelser i den her sag. Jeg har lige læst op fra Berlingske Tiden den 6. maj, hvor hr. Morten Bødskov siger, at justitsministeren må komme med et udspil til, at der rejses en prøvesag, der kunne inddrage enten pædofilforeningen eller Hizb-ut-Tahrir. Det skulle være relativt overskueligt at forstå den udtalelse sådan, at man rent faktisk mener, at der skal laves en prøvesag. Men det gør man åbenbart ikke, for man vil ikke støtte Dansk Folkepartis vedtagelsesforslag, og man støtter altså regeringens, der går ud på, at man ikke vil lave nogen prøvesag.

Kan hr. Morten Bødskov ikke godt forstå, at mange kan være forvirrede over Socialdemokraternes skiftende meldinger i den her sag? Og kan hr. Morten Bødskov ikke selv undre sig lidt over, hvad der så skal til, for at Socialdemokraterne vil lave et forbud eller ønske, at der skal føres sådan en sag? Skal der et politisk mord til,

skal der overfald på gaden til? Hvad skal der til, for at Socialdemokraterne vil tage alle de tendenser alvorligt, som landets medier beskæftiger sig med, om, at man går ud til skolebørn og prøver på at få dem hvervet til en organisation, der opfordrer til drab både på jøder og også på egne trosfæller?

(Kort bemærkning).

Morten Bødskov (S):

Uanset om der på et tidspunkt – det må vi håbe ikke kommer på tale – bliver tale om mord, overfald, hvervning af skolebørn eller andet, så skal det efterforskes som det, det er.

Eksempelvis er vi jo tilfredse med, at politiet i Glostrupkredsen nu efterforsker de hvervningsforsøg, som organisationen efter sigende har i gang på den københavnske Vestegn. Det er helt fint, og det har vi ikke noget som helst imod.

Men jeg tror også, hvis vi nu skal være helt ærlige, at hvis Dansk Folkeparti skal undgå at komme i en situation, hvor de slår mere plad på den her meget principielle diskussion, end godt er, er det i Dansk Folkepartis interesse, at vi indkapsler den her diskussion til at handle om: Er der et konkret bevis her? Hvis hr. Peter Skaarup mener, der er et konkret bevis, og hvis hr. Peter Skaarup mener, at Rigsadvokaten i sin meget grundige gennemgang af organisationen tager fejl, så synes jeg, hr. Peter Skaarup skulle komme herop og forklare, hvor det bevis er. Så vil vi gerne se på det.

Men indtil nu har vi ikke set beviset. Vi siger klart og tydeligt, at hvis beviset findes, er vi selvfølgelig klar til at opfordre justitsministeren til, at så indleder man den her sag.

Til sidst vil jeg gerne sige, at en af de bekymringer, Socialdemokratiet har haft ved den diskussion, som Dansk Folkeparti har rejst, særlig i de seneste 3 uger, er, at der jo er gået fuldstændig inflation i, hvor mange foreninger Dansk Folkeparti vil have forbudt. Derfor synes jeg også, det er væsentligt, at vi tager den lidt mere principielle diskussion i regi af Retsudvalget. Det er det, vores vedtagelse sammen med de øvrige partier her lægger op til.

Kl. 18.40

(Kort bemærkning).

Per Dalggaard (DF):

Hr. Morten Bødskov nævnte ordet integration i sin tale. Nu er det jo en kendt sag, at den problematik, der hedder integration, er et mantra, der

løser alle problemer, og at den manglende integration jo sådan set er danskernes skyld.

Vil hr. Morten Bødskov ikke medgive mig, at der findes grupperinger inden for den muslimske verden i Danmark, som det er fuldstændig umuligt at integrere i det danske samfund? Hvis han bekræfter det, er spørgsmålet, hvad vi så egentlig skal gøre ved dem. Skal vi fortsat føde dem, huse dem, give dem alt, hvad de har brug for, vel vidende at deres eneste formål sådan set er at omstyrte det her demokratiske samfund og gøre det til et antidemokratisk samfund?

(Kort bemærkning).

Morten Bødskov (S):

Det er selvfølgelig en helt anden diskussion end den, der rejses med det her beslutningsforslag. Det er lidt sådan, at når hr. Per Dalgaard og jeg er i en diskussion i Folketinget, kommer den til at handle om alt muligt andet end det, sagen drejer sig om.

Det her handler om: Er der et bevis for, at den her organisation skal opløses ved dom eller ej? Jeg har spurgt hr. Peter Skaarup om det, og det kan være, at hr. Per Dalgaard ligger inde med beviset, men hvis det bevis er der, så synes jeg, det skal frem, for man må gå ud fra, at med den hårdhændede argumentation, som Dansk Folkeparti farer frem med her, så er der beviser, som ikke er kommet frem endnu. Hvis de er her, så synes jeg, vi skal se dem.

Den anden diskussion om integration tager jeg gerne. Det er Socialdemokratiets grundlæggende holdning, at en forbedret integration vil kunne afhjælpe mange af de frustrationer, som unge løber rundt med – særlig unge med anden etnisk baggrund – og som jeg og Socialdemokratiet tror er en af årsagerne til, at de lader sig tiltale af den form for fantasi, der gør sig gældende i Hizb-ut-Tahrir.

(Kort bemærkning).

Per Dalgaard (DF):

Jeg kan kun konstatere, at det eneste bevis, som hr. Morten Bødskov og til dels også justitsministeren er interesseret i, rent faktisk er lig på bordet. Det er det eneste konkrete bevis, der egentlig er et bevis, der kan overbevise. Jamen hvad skulle det ellers være? Er hensigter og skrift og ageren og den måde, man egentlig gebærder sig på i det danske samfund, ikke nok?

Hvis ikke det er nok, så skal der jo rent faktisk lig på bordet, ikke? Så har vi terroristen, der går med en bombe i hånden hen til et indkøbscenter

og siger, jamen jeg vil ikke sprænge det her i luften, overhovedet ikke; det har du jo intet bevis på, jeg går bare med bomben.

Hvor langt skal vi egentlig ud, må jeg spørge hr. Morten Bødskov.

(Kort bemærkning).

Morten Bødskov (S):

Vi skal helst ikke længere ud, end hr. Per Dalgaard er på nuværende tidspunkt, for sandheden er, at det dog var en fuldstændig vanvittig udtalelse. Hr. Per Dalgaard har ikke hørt bare så meget som antydningen af, at Socialdemokratiet først vil tage det her problem alvorligt, hvis der er lig på bordet, sådan som hr. Per Dalgaard formulerer det.

Det, Socialdemokratiet har sagt, er, at i lighed med Socialdemokratiets øvrige historie vil vi tage kampen op mod fundamentalismen og særlig Hizb-ut-Tahrir på det grundlag, man skal gøre det på. Det tror vi bl.a. handler om en bedre integration af de her unge, som er frustrerede. Det handler om, at vi aktivt i de miljøer, hvor de her folk er, tager afstand fra dem.

Så er det klart, at hvis beviset foreligger og Rigsadvokaten vurderer, at på den baggrund er der mulighed for at gennemføre en sag, jamen så bliver den sag selvfølgelig gennemført. Det støtter vi gerne. Men så længe beviset ikke er der, er det altså ganske svært for os at støtte et sådant forslag fra Dansk Folkepartis side.

(Kort bemærkning).

Jesper Langballe (DF):

Jeg synes da, det er meget, meget nemt at levere den påpegnings af, hvor beviserne er, uhyre nemt. Grundlovens § 78 taler om vold; at foreningen virker ved vold. Det er fysiske handlinger. Så taler den i pkt. 2 om anstiftelse af vold, og anstiftelse af vold er jo netop ikke en fysisk handling, men en opfordring, en trussel. Det er, at en lederskikkelse sætter nogle i gang med at øve vold. Det synes jeg er meget nemt at påpege.

Men må jeg så lige sige, at jeg synes, det var udmærket; at hr. Morten Bødskov sagde, at Hizb-ut-Tahrir udfordrer vores grundlovssikrede foreningsfrihed. Monrad – en af grundlovsfædrene – sagde de kloge ord, at friheden altid går til grunde ved sine egne udskejelser.

Jeg vil gerne spørge hr. Morten Bødskov, om han er enig med mig i, at der også kunne ligge et forsvar for foreningsfriheden i at forbyde Hizb-ut-Tahrir? Det er klart, at for så vidt angår en forening, som truer alle anderledes tænkende

med vold og drab og udryddelse – jeg nævnte bl.a. de ansatte i en ganske bestemt virksomhed – kunne der faktisk i høj grad ligge en beskyttelse af foreningsfriheden i at forbyde denne forening.

Kl. 18.45

(Kort bemærkning).

Morten Bødskov (S):

Da vi havde debatten om beslutningsforslag nr. B 150 om pædofilforeningen, var det vigtigt for Socialdemokratiet at få sagt, at de her foreninger jo selvfølgelig udfordrer vores grundlovssikrede frihed. Det rejser jo spørgsmålet om rockerne, pædofilforeningen, Hizb-ut-Tahrir og andre, og hvornår foreningerne så at sige medvirker til de aktiviteter, der finder sted.

Det er bl.a. derfor, vi gerne vil have diskussionen i Folketingets Retsudvalg. Hvis hr. Jesper Langballe vil ulejlig sig med at læse den vedtagelse, som er fremsat af et flertal herinde, vil han se, at den jo netop går på, at vi vil have den her videre debat om foreningsfriheden og spørgsmålet om opløsning af foreninger.

Når det så handler om, hvad den konkrete forening har gjort, må jeg jo bare igen henholde mig til Rigsadvokatens meget omfattende undersøgelser. Vi går ud fra, som jeg også sagde i min ordførertale, at foreninger af den her karakter løbende er genstand for undersøgelser hos anklagemyndigheden, og hver evig eneste gang der er tale om, at der er en enkelt person, som udtaler sig i retning af det, hr. Jesper Langballe er inde på her, går vi selvfølgelig ud fra, at det bliver straffet eller i hvert fald efterforsket ud fra det, det er, trusler på liv og helbred, og at det bliver straffet derefter, hvis der er beviser for, at det er den pågældende person, der har gjort det.

(Kort bemærkning).

Jesper Langballe (DF):

Jeg har faktisk læst det vedtagelsesforslag, der ligger her. Jeg synes, det er totalt intetsigende. Det siger i grunden kun: § 1: Rigsadvokaten har altid ret. § 2: Hvis Rigsadvokaten undtagelsesvis ikke skulle have ret, så træder § 1 automatisk i kraft.

Jeg synes ikke, der står noget som helst i den der vedtagelse.

(Kort bemærkning).

Morten Bødskov (S):

Det er vi bare uenige om, så der er ikke mere at sige til det.

(Kort bemærkning).

Søren Krarup (DF):

Jeg er ked af det, det kan godt ligne gentagelser. Men når nu hr. Morten Bødskov siger, at han bare venter på beviser, så synes jeg, det er en ganske fantastisk tale.

Jeg står her med det skrift, der er udgivet af Hizb-ut-Tahrir, hvor det klart og tydeligt siges, at en muslim, der tillader sig at forlade islam, skal dræbes, og hvor der så fortsættes med, at der følgelig ingen trosfrihed findes for muslimer.

Kort sagt, der er klare beviser på, at der er en forening her, der dekretterer mord, dels på konvertitter, som vi har hørt tidligere, dels på jøder. Jeg må indrømme, at når vi her taler om muligheden for at kunne rejse en sag, hvor beviserne så prøves ved domstolene, så forekommer det mig fuldstændig meningsløst at tale, som hr. Morten Bødskov gør.

(Kort bemærkning).

Morten Bødskov (S):

Hvis hr. Søren Krarup ellers havde lyttet til, hvad jeg sagde i min ordførertale, ville han have hørt, at jeg jo netop henviste til den rapport, som jeg tror det er, som er taget, kan jeg forstå, fra Hizb-ut-Tahrirs hjemmeside. Det er nemlig, som jeg sagde, deres trusler mod jøder og anderledes tænkende muslimer – det er dem, der henvises til dér – der skal efterforskes som det, de er, trusler på liv og helbred, og straffes herefter.

I forlængelse af den efterforskning, som jeg forstår på justitsministeren at politiet i Glostrup-kredsen har igangsat, er man selvfølgelig også inde at se på, om nogle af de hvervningsmetoder er foregået med trusler, eventuelt vold, og det er klart, at det i den sammenhæng selvfølgelig også er relevant at se på, om det er foregået i regi af organisationen. Hvis det er det, så står vi i en helt anden situation. Men der må vi jo i respekt for Rigsadvokaten sikre, at det er Rigsadvokaten, der kommer med en afgørelse på baggrund heraf.

(Kort bemærkning).

Elisabeth Arnold (RV):

Jeg vil godt gå et par bemærkninger tilbage, hvor hr. Morten Bødskov var i dialog med hr. Per Dalgaard, og hvor hr. Morten Bødskov meget optimistisk sagde, at vi skal have en bedre integration, og at vi skal sørge for, at der bliver taget hånd om disse rodløse unge mennesker. Jeg vil blot sige, at gid det var så vel.

Foruroliger det slet ikke Socialdemokratiet, at nogle af medlemmerne i Hizb-ut-Tahrir er pæredanske og er døbt Mortensen og Pedersen, og efterfølgende har fundet sig til rette i denne her meget voldelige og ekstremistiske organisation? Det har intet med integration at gøre. Det har noget at gøre med, at de ønsker en ekstremistisk forening at være medlem af.

Kl. 18.50

(Kort bemærkning).

Morten Bødskov (S):

Det er klart, at jeg også har undret mig over, at der er danskere, der synes at føle trang til at engagere sig i denne her organisation. Men jeg vil dog vove den påstand, at hvis vi kunne sikre, at mange af de rodløse unge andengenerationsindvandrere, som render rundt, får en praktikplads, kommer i gang med en uddannelse, ja, så vil der være en stor sandsynlighed for, at de ikke havner i kløerne på Hizb-ut-Tahrir.

(Kort bemærkning).

Elisabeth Arnold (RV):

Det håb og den forhåbning er jeg fuldstændig enig med hr. Morten Bødskov i, jeg skal blot ikke prøve at bilde nogen ind, at problemerne er klarret udelukkende ved det. Det er jo vores opgave som politikere at prøve at sætte grænser for, hvad vores demokratiske samfund vil acceptere af udskjelser i antidemokratisk retning. Er hr. Morten Bødskov ikke enig med mig i det?

(Kort bemærkning).

Morten Bødskov (S):

Jo, bestemt er jeg det. Men som fru Elisabeth Arnold også hørte i min ordførertale, var spørgsmålet om integration jo et element i ordførertalen, og den videre debat om grænserne for foreningsfriheden og mulighederne for at opløse foreninger, dem som vi kender, eksempelvis med afsæt i Hells Angels, Bandidos, pædofilforeningen eller Hizb-ut-Tahrir, synes jeg ret beset er en debat, som vi må tage i Retsudvalget. Vi ser meget frem til denne diskussion, for det er klart, at denne her type foreninger udfordrer grundlovens foreningsfrihedsbegreb. Men jeg synes, at vi må holde diskussionerne adskilt.

Her er det en forespørgsel til justitsministeren, som går ud på, om justitsministeren vil opløse denne her forening eventuelt efter grundlovens § 78, stk. 3. Justitsministeren har meget detaljeret redegjort for, at det kræver, at der er et retligt grundlag, at der er et bevis. Og jeg har

endnu ikke i denne her debat hørt, at Dansk Folkeparti er fremkommet med andre beviser end dem, Rigsadvokaten har fremført og lavet sin rapport på grundlag af.

Jeg har klart og tydeligt signaleret, at hvis det bevis fremføres, er Socialdemokratiet selvfølgelig klar til at støtte, at vi indleder en sag mod Hizb-ut-Tahrir med henblik på opløsning af organisationen. Men det kræver et bevis, og det mener vi endnu ikke er fundet.

Formanden:

Tak til hr. Morten Bødskov.

Så er det hr. Helge Adam Møller som ordfører.

Helge Adam Møller (KF):

Det er jo en spændende og også meget principiel debat, vi har i dag. Den har bølget frem og tilbage et par timer, og den varer nok lidt længere endnu, har jeg på fornemmelsen.

Jeg har overvejet, om jeg bare skulle sige, at jeg var enig med justitsministeren og enig med fru Birthe Rønn Hornbech, og det er jeg faktisk, men det ville næsten være at springe over, hvor gærdet er lavest, og så var der ikke mulighed for også at stille korte bemærkninger til mig. Den chance vil jeg nødig gå glip af, så lad mig alligevel sige et par ord.

Jeg synes sådan set, at der i det forslag til vedtagelse, som Dansk Folkeparti ved hr. Peter Skaarup har fremsat, står mange rigtige ting, som jeg kan nikke til. Men det slutter jo med det essentielle, nemlig den sidste sætning, der siger, at Folketinget pålægger justitsministeren at rejse opløsningssag, altså en sag ved domstolene. Og der har vi jo altså hørt justitsministeren for 25 minutter siden sige, at dette var ulovligt, hvis ministeren gjorde det, og ministeren har endda sat, skal vi sige, yderligere trumf på ved at sige, at det ikke bare er ulovligt, men at det også er i modstrid med den fineste og den vigtigste lov, vi har i Danmark, nemlig grundloven af 5. juni 1953.

Jeg må indrømme, at selv om justitsministeren var kommet fra Enhedslisten eller Socialdemokratiet eller andre ude på den yderste venstrefløj, ville jeg aldrig pålægge en justitsminister, at han eller hun skulle bryde loven og slet ikke grundloven. Så alene af den grund kan vi selvfølgelig ikke støtte dette forslag.

Lad mig så gå over til nogle mere principielle ting. Foreningsfrihed er jo en af de helt grundlæggende retsgarantier i Danmark ligesom

ytringsfriheden, og foreninger kan efter min mening have lige så tåbelige og urimelige og antidemokratiske og vederstyggelige synspunkter – så har jeg karakteriseret Hizb-ut-Tahrir – og alligevel har de jo en ret til at eksistere, i hvert tilfælde efter den danske grundlov. Dette gælder dog ikke, hvis foreningen virker ved vold.

Jeg ved imidlertid, at hr. Peter Skaarup har samme holdning til ytringsfrihed, som jeg har, og jeg ved, at hr. Peter Skaarup finder, at indgreb i ytringsfriheden er stærkt bekymrende i et demokratisk samfund, og den holdning er jeg meget glad for.

Kl. 18.55

Den konservative holdning i denne sag kan jeg opsummere i fem korte punkter. For det første: Vi skal følge grundloven. For det andet: Vi skal tage afstand fra det menneskesyn, de modbydelige og intolerante synspunkter, som Hizb-ut-Tahrir står for. For det tredje: Vi skal bekæmpe Hizb-ut-Tahrir med demokratiets vigtigste våben, nemlig ord og argumenter.

Sådan har vi jo bekæmpet nynazisterne i Greve. Hvem har ikke hørt om ham den lille, blegfede nazist – Jonni Hansen hedder han vist – og hans lille skare? Dem har vi ikke forbudt, som de har gjort i andre lande. Og det interessante er, at der, hvor man har forbudt det i andre lande, har de 20 gange så mange nynazister, som vi har i Danmark, hvor vi bekæmper dem med ord og argumenter.

For det fjerde og næstsidste: De enkelte medlemmer af Hizb-ut-Tahrir, som måtte bryde loven, skal straffes, og de skal straffes hurtigt og konsekvent. Og for det femte og sidste: Hvis det i den nærmeste fremtid eller i den lidt fjernere fremtid måtte vise sig, eller det bliver sandsynliggjort, at Hizb-ut-Tahrir eller andre foreninger overtræder grundlovens § 78, så er min holdning meget klar, så bør der rejses en sag ved domstolene om foreningens opløsning. Men det kræver altså, at de overtræder grundloven, eller at man kan sandsynliggøre, at de gør det.

Det var de konservative holdninger.

(Kort bemærkning).

Peter Skaarup (DF):

Jeg synes da, der var mange gode takter i det, som hr. Helge Adam Møller sagde. Og jeg synes, tingene er blevet bragt ned på et lidt mindre opbidset niveau. Jeg synes, der har været nogle andre ordførere, der har bevæget sig sådan nærmest oppe under loftet af Folketingssalen i deres afstandtagen over for, at nogen kunne finde på

overhovedet at komme med et forslag som det, vi er fremkommet med og i øvrigt er fremkommet med tidligere.

Men jeg vil da godt spørge hr. Helge Adam Møller, om hr. Helge Adam Møller ikke er enig i, at man bestemt kan tolke de ting, der kommer fra Hizb-ut-Tahrir, og som er nævnt af flere debattører i Folketingssalen i dag – både af hr. Søren Krarup og andre – som noget, der bevæger sig på kanten af grundloven, altså hvor man taler om at ville dræbe jøder, dræbe personer, der vil konvertere fra islam. Er det ikke noget, der fører til eftertanke hos et regeringsparti, at der er personer, grupperinger i Danmark, der har den slags opfattelser?

Jeg ved, at hr. Helge Adam Møllers parti støttede forslaget fra Dansk Folkeparti om at forbyde rockerklubber under den rockerkrig, der var for år tilbage. Kunne det ikke ligge inden for Det Konservative Folkepartis rækkevidde, at man på et tidspunkt indtog samme holdning over for Hizb-ut-Tahrir, hvis det her fortsætter?

(Kort bemærkning).

Helge Adam Møller (KF):

Jo, vi vil have nøjagtig samme holdning til Hizb-ut-Tahrir, som vi havde til rockerklubberne under én afgørende forudsætning: at den højeste juridiske, skal vi sige videnskab, for at bruge et amatørudtryk, vi har i Danmark, sagde, at her er der en sandsynlighed for, at grundloven er overtrådt, og at vi derfor kan bruge grundlovens § 78.

Det, der var problemet dengang med rockerne, var, at den daværende Rigsadvokat sagde, at denne sag ville blive tabt. Og den nuværende Rigsadvokat siger jo med meget større vægt i forbindelse med Hizb-ut-Tahrir, at hvis man anlægger en sag, vil sagen blive tabt.

Ifølge retsplejeloven kan en minister og for den sags skyld en anklagemyndighed ikke anlægge en sag, medmindre det er overvejende sandsynligt, at man kan føre sagen til doms. Det står klart og tydeligt.

Hr. Peter Skaarup spørger, om vi befinder os i en gråzone. Ja, det vil jo vise sig. Det er jo derfor, politiet straks har grebet ind. På baggrund af det med skolerne og på baggrund af de løbesedler, der har været omtalt mange gange, har man indledt en efterforskning.

Justitsministeren har sagt syv eller otte gange fra denne talerstol i dag: Hvis den efterforskning fører til, at der er nogen, der bliver dømt individuelt for de to ting, så vil ministeren straks bede

Rigsadvokaten om at kigge på, om der er grundlag for at revurdere den holdning, han havde for 4 måneder siden.

(Kort bemærkning).

Peter Skaarup (DF):

Jeg er da glad for, at det vil være holdningen, når det kommer til stykket. Men er hr. Helge Adam Møller ikke opmærksom på, at det, som kommer fra Hizb-ut-Tahrir og er viderebragt flere gange i medierne også af førende debattører – Lars Hedegaard i Berlingske Tidende bl.a. har meget præcist sagt, hvad det er, der er problemet, altså hvor det er, beviserne er henne – jo ikke kommer fra en enkelt person, der sidder ved løbeseddelproduktionen og fabrikker sådan nogle udtalelser? Det er jo foreningen som sådan, der mener det. Det er jo ikke den leder, der mener det. Det er der flere hundrede mennesker, måske tusinde mennesker i Danmark, ekstreme som de er, der mener, at man skal dræbe jøder, der har de holdninger, som jøder har, og som bakker op om Israel. Man skal dræbe nogle, der fjerner sig fra islam og måske har været medlem af Hizb-ut-Tahrir. Det er altså nogle holdninger, der er foreningens. Og er det ikke en afgørende forskel i forhold til de enkeltstående sager, som hr. Helge Adam Møller gerne vil rejse?

Kl. 19.00

(Kort bemærkning).

Helge Adam Møller (KF):

Jo, det er det, hvis det kan bevises, at det er foreningen, der skriver disse ting; at det er foreningen, der står for det; at det står i foreningens vedtægter; eller at det er foreningen, der officielt siger det som forening. En enkelt eller nogle enkelte i foreningen kan jo udtrykke de holdninger eller sætte dem på en hjemmeside. Enhver kan jo i princippet gå ind på den konservative hjemmeside eller Dansk Folkepartis hjemmeside og skrive forskellige ting, som ikke behøver at dække partiets officielle politik.

Men hvis det kan bevises, så er der mulighed for i første omgang at rejse en straffesag over for dem og eventuelt, som justitsministeren har sagt gentagne gange, lade det gå videre til Rigsadvokaten, så han kan vurdere en gang til: Har vi nu så meget bevis, at vi med rimelig sandsynlighed kan løfte en opløsningssag? Og hvis man med stor sandsynlighed kan bevise det, har jeg sagt, at så er min holdning helt klart, at så bør man benytte grundlovens § 78. Men det kræver altså

beviserne eller en meget stor sandsynlighed for, at man kan løfte bevisbyrden.

(Kort bemærkning).

Jesper Langballe (DF):

Der har jo jævnt hen i den her debat været taget flere jurister til indtægt, og vi må håbe på, at de kan genkende det, de selv har sagt, i vores referat af det. Vi har på den ene side rigsadvokat Henning Fode, på den anden side jurister som Gorm Toftgård Nielsen og Vagn Greve.

Men når nu hr. Helge Adam Møller i sin udlægning af sin partifælle justitsministerens ord siger, at hvis justitsministeren rejste en opløsningssag, så ville det simpelt hen være ulovligt, så bliver jeg alligevel forbavset, for det har jeg ikke hørt nogen af de pågældende jurister sige. Synspunktet er fuldstændig nyt for mig.

Jeg har hørt det argument, som jeg synes man skal tage alvorligt, at man ikke kan være sikker på at vinde en sådan sag, men at det skulle være ulovligt at rejse den, det har jeg ikke hørt. Det vil jeg gerne have udbygget.

(Kort bemærkning).

Helge Adam Møller (KF):

Nu er jeg heller ikke jurist, så jeg kan ikke citere retsplejeloven paragraf for paragraf. Det tror jeg der er andre der kan. Men et af stederne i loven står der noget med, at anklagemyndigheden – justitsministeren er jo her landets øverste anklagemyndighed – kun må og kan rejse sager, hvis man har en formodning om eller det kan sandsynliggøres, at sagen vil føre til domfældelse.

Det er det, jeg sådan på almindelig dansk vil sige svarer til, at man er rimelig sikker på eller helt bestemt regner med, at her vil vedkommende blive dømt. Hvis beviset er så svagt, at man siger, at der kun er 10 eller 20 procents chance for, at vedkommende bliver dømt, så er det i modstrid med retsplejeloven at rejse sagen.

Det synes jeg er fair nok, for ellers kunne man rejse et hav af sager mod folk, der var en lille mistanke imod, og så belastede vi domstolene og belastede de mennesker, der var sigtet, og så ville de i bundter blive frikendt. Det har ingen en interesse i.

(Kort bemærkning).

Jesper Langballe (DF):

Jeg vil gå væk fra de juridiske subtiliteter, og så har jeg egentlig meget stor lyst til at stille hr. Helge Adam Møller et spørgsmål, som peger fremad. For vi kan sikkert hurtigt blive enige

om, at det her ikke bliver sidste gang, vi kommer til at diskutere det her grupvækkende problem.

Jeg vil stille hr. Helge Adam Møller et spørgsmål. Man kunne forestille sig noget andet, end at Folketinget sidder og diskuterer forskellige juristers belæg for, om den her sag holder i byretten. Hvis vi nu i stedet for erkendte, at vi jo faktisk er lovgivere og ikke et forkontor til statsadvokaterne, og at vi derfor gjorde det, som parlamenter plejer at gøre i sådan en situation, nemlig lavede en følgelovgivning til grundloven, en tilføjelse i straffeloven, som udryddede enhver tvivl om, at Hizb-ut-Tahrir kunne forbydes – ikke en særlov, der specielt nævner Hizb-ut-Tahrir, naturligvis ikke, men en lov, som vi skønner at der er behov for lige nu – ville hr. Helge Adam Møller så egentlig ikke synes, at det var en farbar og normal parlamentarisk vej frem?

Kl. 19.05

(Kort bemærkning).

Helge Adam Møller (KF):

Nej, det kan godt være, at det er en farbar vej, men det er i hvert fald ikke en normal parlamentarisk vej i Danmark, for jeg tror ikke, at der er nogen fortillælde, hvor man ligesom har lavet en lov, der fortolker grundloven, men det kunne uden tvivl lade sig gøre. Jeg ville ikke anbefale det, og det hænger sammen med, at jeg sådan set synes, at grundloven er meget god.

Nu citerede jeg i min ordførertale meget omhyggeligt det med ytringsfriheden og sagde, at jeg var meget enig med hr. Peter Skaarup. Der, hvor man skal måle sin ytringsfrihed, er vel netop især, når det drejer sig om foreninger eller enkeltpersoner, som har nogle frygtelig vederstyggelige og anderledes holdninger end en selv, for så er det jo let at blive intolerant.

Men jeg så, at hr. Peter Skaarup havde et spørgsmål til statsministeren her i Folketingssalen onsdag den 5. maj, og det var om nogle retslige sanktioner mod et belgisk politisk parti, og der spørger hr. Peter Skaarup i sit spørgsmål til statsministeren: Er statsministeren enig i, at indgreb i ytringsfriheden er bekymrende for demokratiet, uanset hvor i verden de finder sted?

Det synes jeg var et flot og et godt spørgsmål, og jeg er bekymret, hvis vi griber ind i ytringsfriheden, uanset hvor i verden det finder sted, medmindre man klart overtræder loven.

Formanden:

Så er det fru Anne Baastrup som ordfører.

Anne Baastrup (SF):

Opgøret med enevælden fremtræder tydeligst i de frihedsrettigheder, som blev indføjet i grundloven. Disse frihedsrettigheder giver befolkningen rettigheder, som et konkret flertal i Folketinget ikke bare kan lave om, fordi dette flertal nu lige mener, at det er det rigtige. Derfor skal vi omgås frihedsrettighederne og de procedurer, grundloven foreskriver, med stor omhu.

Grundlovens § 78 angiver en procedure for, hvordan foreninger kan opløses. Denne procedure agter SF at overholde. Vi er i SF faktisk stolte af at bo i et land, der giver den almindelige befolkning retten til at danne en forening, uden at den først skal godkendes. Det er også godt, at mennesker på den måde kan skabe et forum, hvor de kan diskutere, hvad de vil, uden først at skulle have lov af magthaverne.

Men denne ret betyder undertiden, at der dannes foreninger, hvor man tager sig til hovedet. Hvordan kan mennesker i et demokratisk velfærdssamfund som Danmark dog mene, at demokratiet skal omstyrtes? Hvordan kan nazisterne dog hylde Hitler med alle hans grusomheder? Hvordan kan Hizb-ut-Tahrir mene, at det er islam, der skal være den styrende tankegang og grundlaget for al lovgivning? Hvordan kan de mene, at kvinder ikke er ligeværdige? Helt ærligt, jeg fatter det ikke, og vi tager i SF stærkt afstand fra den fremtidsversion, som vi vil bekæmpe af al magt.

Vi skal først og fremmest bekæmpe den med ord, men vi skal også bruge det våben, der ligger i vores grundlov. Grundloven giver frihedsrettigheder, men grundloven passer også på denne ret, og derfor er det absolut nødvendigt, at vi bruger proceduren i grundlovens § 78.

SF står derfor bag det forslag til vedtagelse, som er fremsat af bl.a. Venstre og Socialdemokratiet og De Konservative og os, fordi vi ønsker at følge reglerne. Vi vil ikke have, at et tilfældigt folketingsflertal skal gå efter hver en forening, som er det imod.

Hvad ville Dansk Folkeparti i virkeligheden gøre, hvis vi – eller når vi efter næste valg får et flertal, der finder, at Dansk Folkepartis Ungdom har for mange domme til, at vi kan acceptere dem som forening? Nej, vel? Sådan et samfund vil vi ikke have.

Men så skal vi i øvrigt ikke sidde med hænderne i skødet. Vi ved jo, at der er hvervekam-

pagner; vi ved, at nazisterne render rundt og forsøger at hverve folk; vi ved, at Hizb-ut-Tahrir forsøger det. Det, vi ser ude på Vestegnen, er, at det ofte er børn, der kommer fra hjem med ringe voksenkontakt og med alvorlige sociale problemer.

De berørte skoler har efter min bedste overbevisning håndteret det på fornemste vis ved at inddrage forældrene til skolernes børn, også de forældre, der har anden etnisk baggrund og som med god grund er bekymrede for deres børn.

Vi skal huske, at det ikke er en konflikt mellem danskhed og ikkedanskhed, det er ikke en konflikt mellem kristendom og islam. Det er en konflikt mellem på det ene niveau demokrati og totalitarisme og på det andet niveau sociale handlemuligheder og håbløshed samt manglende livsmuligheder.

Vi bekæmper det ikke med forbud, men gennem sunde alternativer og berettigede forventninger til en god fremtid og ligeværdighed. Derfor kan vi under ingen omstændigheder støtte Dansk Folkepartis forslag.

Kl. 19.10

(Kort bemærkning).

Peter Skaarup (DF):

Jeg har to spørgsmål til SF's ordfører her i dag.

Jeg har lagt mærke til, at SF's vistnok integrationsordfører, hr. Kamal Qureshi, har sagt, at det er et modbydeligt menneskesyn, der ligger bag undersøgelsen af Hizb-ut-Tahrirs hvervekampagne blandt muslimske skoleelever. Han må så formodes at være imod den undersøgelse, man har sat i gang i forhold til det. Er SF generelt imod, eller er det bare hr. Kamal Qureshi, der er imod, at man laver den undersøgelse, som er i gang i øjeblikket? Det var det første spørgsmål.

Det andet spørgsmål er: Hvad var egentlig diskussionerne i SF, da både Det Radikale Venstre og Socialdemokraterne meldte ud, at de ville støtte Dansk Folkepartis holdning til, at man skulle lave et forbud mod Hizb-ut-Tahrir?

For en dag for ikke så lang tid siden var det altså sådan, at Socialdemokraterne og Det Radikale Venstre sagde: Vi vil gerne støtte det, for vi synes, det er rigtigt, at man laver et forbud, at man kører en prøvesag.

Det har vi været inde på tidligere under debatten. Jeg vil godt spørge SF, der lod sagen hvile en dag og skulle have et gruppemøde om den: Hvad diskuterede man i gruppen? Var der uenighed? Var der nogle, der mente, at man fak-

tisk skulle støtte det forbud, eller hvordan var det?

(Kort bemærkning).

Anne Baastrup (SF):

For det første til spørgsmålet om hr. Kamal Qureshis diskussion med integrationsministeren: Der var der nogen usikkerhed om, hvad det var, integrationsministeren ville lave af undersøgelse, og hr. Kamal Qureshi gik ud og argumenterede mod det, som han havde forstået integrationsministeren ville lave, og integrationsministeren gik så ud med en pressemeddelelse efterfølgende og sagde, at det slet ikke var det, han ville lave, og at han i øvrigt var enig med hr. Kamal Qureshi i, at det var en dårlig måde at gøre det på, men han ville så lave en generel undersøgelse. Det var sådan, det foregik.

Nu er det sådan, at vi i SF er ret demokratiske. Vi taler faktisk om tingene. Jeg oplevede, at jeg måtte læse i aviserne, at både Socialdemokratiet og Det Radikale Venstre sammen med Dansk Folkeparti ville støtte en eventuel vedtægt; det var sådan et overfladisk indtryk, jeg fik. Så synes jeg, det var meget vigtigt, at jeg fik lejlighed til at diskutere det igennem med min folketingsgruppe, så gruppen i enighed kunne bakke mig op, eller vi kunne diskutere det.

Det kunne være, at der var et par stykker, der måske var usikre, fordi Det Radikale Venstre og Socialdemokratiet jo plejer at have en vis form for fælles holdning, kan man sige, så derfor valgte jeg at høre gruppen. Men jeg vil sige, at det var en meget, meget kort debat. Der var ingen, der ønskede at diskutere det. De bakkede mig fuldstændig op.

(Kort bemærkning).

Peter Skaarup (DF):

Jeg spørger nemlig bare ud fra Jyllands-Postens reportage om sagen den 6. maj i år, altså oplysninger om, at Hizb-ut-Tahrir hverver medlemmer blandt unge mennesker i skoleklasser rundt omkring. Der fremstår det sådan, at Socialdemokraterne og Det Radikale Venstre kræver – og det gør Dansk Folkeparti også – at justitsministeren skrider ind over for organisationen. Men SF er lidt i tvivl og siger – det er så fru Anne Baastrup – at det er nye oplysninger, at Hizb-ut-Tahrir angiveligt hverver børn. Det må diskuteres grundigt i folketingsgruppen, da vi tilsyneladende er udslagsgivende i denne sag, siger fru Anne Baastrup.

Det er jo meget naturligt, at man kan komme i tvivl, når der er en så alvorlig sag som den, der har været fremme om, at man hverver blandt børn, og at man altså går ind for, at man skal dræbe personer, der flygter fra islam. Det kunne godt være, at der var en åbenhed eller en ny holdning hos SF. Jeg ved, at der er folketingsmedlemmer og også mennesker i baglandet hos SF, der mener, at SF ikke rigtig har fulgt med tiden.

Men det ligger altså ikke hos SF i den her sag. SF fastholder, at man ikke vil gøre noget ved sagen, kan jeg forstå.

(Kort bemærkning).

Anne Baastrup (SF):

Nu er det sådan, at vi i SF rent faktisk synes, at det er godt, at der er frihedsrettigheder i grundloven, og dem synes vi at vi skal beskytte.

Jeg syntes, at det var en alvorlig sag. Jeg måtte i hvert fald gå ud fra, at Socialdemokratiet og Det Radikale Venstre havde nogle oplysninger, som jeg ikke var i besiddelse af, og derfor synes jeg, at det er o.k., at jeg sagde: Jamen jeg bliver da nødt til at finde ud af, hvad det her handler om.

Jeg ved godt, at Dansk Folkeparti har en meget hierarkisk opbygning, og at der dér er en, der bestemmer, og så er der tre stykker, der i øvrigt er medbestemmende, resten har ikke indflydelse. Sådan er det ikke i SF. Vi synes rent faktisk, det er vigtigt, at vi diskuterer tingene igen, og vi synes, det er vigtigt, at vi får et ordentligt grundlag at beslutte os på.

Vi har ikke på noget tidspunkt diskuteret spørgsmålet om at overtræde grundloven, således som Dansk Folkeparti lægger op til med det her forslag til vedtagelse og beslutningsforslaget i øvrigt, slet ikke, men vi vil godt have lejlighed til at diskutere tingene ordentligt igennem.

Formanden:

Så er det fru Elisabeth Arnold som ordfører.

Elisabeth Arnold (RV):

Jeg er enig med den konservative ordfører, hr. Helge Adam Møller, i, at det jo er en spændende principiel diskussion, vi har i dag. Selv om det kun er et par uger siden, vi havde den sidst, nemlig i forbindelse med Dansk Folkepartis forslag om opløsning af pædofilforeningen, er det jo stadig væk aktuelt, og det er, jeg ved ikke hvilken gang, vi diskuterer Hizb-ut-Tahrir.

Som jeg tidligere har været ude at sige, nemlig at jeg ønskede dens lovlighed afprøvet, så ønsker vi stadig væk fra Det Radikale Venstres side, at dens lovlighed bliver afprøvet.

Kl. 19.15

Alle her i Folketinget er tilsyneladende enige om, at det er en forening, der er præget af voldelig retorik, som er præget af antidemokratiske ytringer, og det faktisk, at de tilsyneladende prøver at hverve skoleelever, og at de også hverver ganske almindelige danskere, som bliver tiltrukket af det ekstremistiske miljø, er i høj grad noget, som må få enhver demokrat til at reagere og til at blive opmærksom på, at her er der noget ganske alvorligt på færde.

Men i virkeligheden handler det her jo ikke om, hvorvidt vi bryder os om den pågældende forening eller ej, men om, hvorvidt vi overhovedet kan anvende grundlovens § 78, stk. 2. Det er blevet nævnt flere gange, at det er vigtigt, at vi har nogle frihedsrettigheder i grundloven, og det er selvfølgelig fuldstændig fundamentalt for demokratiet.

Men det er jo også beskrevet i grundloven, hvordan man sætter grænser for foreningsfriheden, netop ved at anvende mulighederne for at få afprøvet en forenings lovlighed i en retssag, så man kan få afgjort, om den strider mod grundloven, netop hvis den har et ulovligt formål, eller hvis den virker ved vold eller ved opildning til vold eller ved påvirkning af anderledes opfattende.

Det er de grænser, som aldrig nogen sinde er blevet afprøvet i denne grundlovs tid, og som vi er meget bekymrede over aldrig vil blive afprøvet, hvilket i virkeligheden betyder, at vi har en foreningsfrihed i Danmark, som er helt og aldeles total, hvilket betyder, at ingen foreninger på noget tidspunkt kan forbydes.

Det er i hvert fald konklusionen af Gorm Toftegaard Niensens beskrivelse efter Rigsadvokatens gennemgang af rockerforeningerne. Han mente, at Rigsadvokatens beviskrav blev stillet så højt, at man formodentlig aldrig ville kunne anvende grundlovens § 78 til at ophæve foreninger med.

Det synes jeg er bekymrende. Det betyder, at det i virkeligheden ikke er muligt for dette demokratiske samfund ved hjælp af grundlovens bestemmelser at sætte nogen som helst grænser for, hvad rummeligheden i demokratiet skal være.

Vi synes i Det Radikale Venstre, at det er vigtigt, at der er grænser et eller andet sted, og vi

ønsker også, at de bliver sat. Dem kan vi ikke sætte her i Folketinget. De skal selvfølgelig sættes i retsvæsenet, de skal sættes ved domstolene.

Vi er lidt bekymrede over den lethed, hvormed regeringen diskuterer grundlovens rækkevidde. Navnlige synes vi, det er bekymrende, at man siger, at man risikerer at få blåstemplet en forening, hvis man taber en sag. Herregud, i øjeblikket er det sådan, at foreningen opfatter sig selv som blåstemplet. Den agiterer med, at den er lovlig, den er fuldt lovlig, og at der ingen er, der vil krumme et hår på dens hoved, og i dette rummelige samfund har den fuldstændig frihed til at opføre sig, som den vil, og de enkelte retssager, der kommer mod enkeltpersoner, tager man i strakt arm, for de hører ligesom med til spillet. Det synes jeg er en alvorlig udfordring og en alvorlig provokation i et demokrati.

Demokratiet skal beskytte sig, og det har altså ikke noget at gøre med censur, men det handler om at tage grundloven alvorligt.

Det Radikale Venstre synes, at flertallets forslag til vedtagelse, som der er lagt op til, er for defensivt. Vi synes, at det er indholdsløst. Vi vil derfor gerne fremsætte følgende:

Forslag til vedtagelse

»Folketinget konstaterer, at Hizb-ut-Tahrirs aktiviteter sætter grundlovens bestemmelser om foreningsfrihed under pres.

Folketinget konstaterer, at grundlovens bestemmelser om opløsning af foreninger (§ 78, stk. 2) ikke har været anvendt i denne grundlovs tid.

Folketinget opfordrer regeringen til at udarbejde en grundig vurdering af, hvilke betingelser der skal være opfyldt, for at grundlovens § 78, stk. 2, om opløsning af foreninger kan finde anvendelse, herunder hvorledes domstolsprøvelse kan gennemføres.«

(Forslag til vedtagelse nr. V 99).

Formanden:

Der er nu fremsat følgende forslag til vedtagelse: (*Se foran*). Også dette forslag indgår herefter i forhandlingen.

(Kort bemærkning).

Jesper Langballe (DF):

Jeg føler trang til at takke fru Elisabeth Arnold, fordi hun har talt så seriøst og præcist om disse

ting under den her debat, og jeg synes, at den pointe, fru Elisabeth Arnold har, at der er noget foruroligende ved, at grundlovens § 78 aldrig nogen sinde har været afprøvet, burde vække til eftertanke i Tinget.

Så vil jeg gerne i forlængelse af det have lov til at stille fru Elisabeth Arnold det samme spørgsmål, som jeg stillede hr. Helge Adam Møller: Hvad nu, hvis Folketinget, og nu taler vi om fremtiden, i stedet for at foretage en grundig vurdering gør det, som Folketinget egentlig er sat til, nemlig at lave love?

Kl. 19.20

For det er jo ikke rigtigt, som det blev sagt, at det ville være usædvanligt at lave en følgelov. Det er faktisk det sædvanlige. Det er jo det, vi altid gør overalt, hvor grundloven kommer i nærheden af nogle strafferetslige konsekvenser, for så er der en følgelovgivning i straffeloven. Det er § 78 i grundloven, der er usædvanlig ved ikke at have en følgelov, sådan at hvis en dommer skulle have dømt Hizb-ut-Tahrir, skulle han dømme efter grundlovsparagraffen. Det er usædvanligt.

Derfor vil jeg spørge fru Elisabeth Arnold, om ikke det var en idé, at man simpelt hen rådede bod på den mangel ved at lave en følgelov, der beskriver, hvad det er, vi vil have forbudt.

(Kort bemærkning).

Elisabeth Arnold (RV):

Et af problemerne med anvendelse af grundlovens § 78, stk. 2, er jo det, som også står i Rigsadvokatens redegørelse, nemlig at der totalt mangler retspraksis og forarbejder på området, som kan give os nogen som helst form for retningslinjer. Jeg ville være bekymret ved at skulle skride til den type lovgivning, som hr. Jesper Langballe beskriver, netop fordi vi famler i blinde så at sige, for der er ingen forhistorie, vi kan støtte os til. Og så skal vi altså i givet fald stemme os igennem til et eller andet, som der så er flertal for den dag.

Der deler jeg de bekymringer, der har været udtrykt fra flere andres side i løbet af debatten, at det kan være problematisk, at et tilfældigt flertal i Folketinget beslutter sig for, hvad man nu skal forbyde og ikke forbyde. Jeg ville være meget mere tryk ved at lade retssystemet prøve det ved nogle retssager, hvor man kunne afprøve grundlovens grænser. Det ville jeg synes var den rigtige vej at gå. Men der er vi åbenbart ikke helt enige.

(Kort bemærkning).

Jesper Langballe (DF):

Det er jo rigtigt, at når det aldrig nogen sinde har været prøvet, så famler vi i blinde, fordi vi ikke har nogen retspraksis at falde tilbage på. Men behøver vi egentlig det, hvis vi har en lov? Det er jo det, Folketinget normalt gør. Der opstår nye problemer i samfundet, som man skal tage stilling til, og så lovgiver man, efterhånden som der er behov for det. Det er jo derfor, at vi har Folketinget indkaldt det meste af året og ikke bare vedtager nogle love en gang for alle, som så gælder ud i al fremtid. For problemerne yngler hele tiden og fornyr sig.

Derfor synes jeg, at det, der virkelig kunne være behov for nu, var en følgelov, som ganske klart sagde, hvad det er, vi ikke vil have. Når man har sådan en lov, behøver man i og for sig ikke at have nogen retspraksis at falde tilbage på, for så er det loven, der gælder.

(Kort bemærkning).

Elisabeth Arnold (RV):

Jeg kan umiddelbart huske, at vi en enkelt gang har lavet en følgelovgivning i forbindelse med bestemmelsen om ytringsfrihed, hvor det drejede sig om nazistpartiet, hvor vi i Folketinget lovgav om, at de ytringer, som var fuldt lovlige i Danmark, f.eks. fra nazisternes side, dog ville være ulovlige, hvis de havde et propagandamæssigt øjemed. Det var i forbindelse med en postboks, som distribuerede propagandamateriale af nazistisk karakter til Tyskland.

Da var det tyskerne, der påpegede over for Danmark, at de syntes, at det var meget ubehageligt at være nabo til et land, hvor nazistpartiet var fuldt lovligt og derfra kunne sende deres propagandamateriale til Tyskland. Så tog vi det hensyn til naboen i syd, at vi sagde: O.k., hvis det er materiale, som bliver udsendt i propagandamæssigt øjemed, vil vi forbyde det.

På den måde kan man selvfølgelig godt prøve at indkredse, hvad det er for en effekt, man ønsker at få over for de pågældende personer, som misbruger den rummelighed, der er i demokratiet.

Så jeg vil meget gerne diskutere det videre, men jeg kan ikke umiddelbart se, hvad vi kan have at støtte os til, når det handler om for­ eningsfriheden.

(Kort bemærkning).

Peter Skaarup (DF):

Jeg synes, det var interessant at høre fru Elisabeth Arnolds svar til hr. Jesper Langballe. Det er sådan lidt udtryk for, at jeg synes, at Det Radikale Venstre er rimelig saglige i den her sag. Det er nok noget, vi kunne have ønsket os fra andre ordførere, at de havde været mere seriøse i stedet for den her meget bandbulleagtige afvisning af forslaget.

Men jeg vil godt spørge, om fru Elisabeth Arnold måske også kan klargøre noget, som jeg tror fru Elisabeth Arnold også har haft kendskab til, nemlig den her juridiske debat, vi har haft tidligere i Folketingssalen, om, hvorvidt man overhovedet kunne gøre noget i den her sag fra regeringens side.

Der er det sådan, at en lektor i statsret på Københavns Universitet, Henrik Palmer Olsen, til Information den 15. maj 2002 også udtaler sig om et muligt forbud mod Hizb-ut-Tahrir og også går ind i diskussionen om forbud mod rockere, i sin tid rockerforeninger. Der siger Henrik Palmer Olsen: Hvis justitsministeren konkluderer, at Hizb-ut-Tahrir overtræder grundloven, kan ministeren opløse foreningen midlertidigt, indtil en egentlig retssag ved domstolene afgør sagen endeligt.

Mit spørgsmål til fru Elisabeth Arnold er altså: Er fru Elisabeth Arnold ikke enig i, at hvis man vurderer det, kan justitsministeren faktisk udstede et midlertidigt forbud, hvorefter man så prøver sagen ved domstolene?

Kl. 19.25

(Kort bemærkning).

Elisabeth Arnold (RV):

Jeg mener, det er fuldstændig oplagt, at det er det, der står i grundloven. Sådan læser jeg også grundloven. Men jeg er altså heller ikke jurist, så det kan være, at jeg er alt for naiv og tror, at bare man læser grundloven ved dens bogstav, så forstår man den. Men jeg er enig i den fortolkning, som hr. Peter Skaarup netop beskrev.

Formanden:

Så er det fru Line Barfod som ordfører.

Line Barfod (EL):

Enhedslisten synes, det er en utrolig vigtig politisk opgave at bekæmpe fundamentalisme både i Danmark og i resten af verden. Som de flygtninge fra bl.a. Iran, der deltog i manifestationen på Nørrebro mod Hizb-ut-Tahrir for nylig sag-

de, så er de holdninger, Hizb-ut-Tahrir giver udtryk for, lige præcis de holdninger, som disse mennesker er flygtet fra, da de flygtede fra Iran og andre lande. Det er holdninger, der er kvindeundertrykkende; holdninger, der giver udtryk for trusler mod anderledes tænkende; holdninger om, at man skal kunne bruge nogle straffe, som vi aldrig ville drømme om at indføre i Danmark.

Det er meget vigtigt, at vi bekæmper den type holdninger, ligesom det er vigtigt, at vi bekæmper andre foreninger, der giver udtryk for den type holdninger. Tyrkiske skolebørn i Århus oplevede på et tidspunkt at komme i skole, og så var der sat klistermærker over det hele, hvor der stod: Indvandrere koster milliarder – en kugle koster kun en krone. Den slags skal vi også bekæmpe. Det er meget vigtigt, at børn kan gå i skole uden at være bange for at blive mødt med trusler, hverken af den ene eller den anden eller den tredje slags. Det er utrolig vigtigt, at vi bekæmper det.

Men spørgsmålet er så: Hvordan bekæmper vi bedst den type holdninger? Gør vi det ved at have en lang juridisk debat om grænserne for grundloven og forbud? Eller gør vi det ved at gå ud og konfrontere de holdninger, tage debatten om holdninger, lave klare manifestationer om, at det er nogle helt andre værdier vi ønsker at vores samfund skal bygge på? Gør vi det ved at gå ud og fjerne årsagerne? Når vi f.eks. ser, at White Pride i Århus har opbakning blandt en række fodboldtilhængere, at de går ud og truer andre, jamen så kunne det være, at vi skulle se på årsagerne, ligesom da vi hørte nogle af de skolelærere, der udtalte sig om Hizb-ut-Tahrir, som sagde: Det, vi kan se, er, at nogle af de, der tilslutter sig den forening, er unge med ringe voksenkontakt, med ringe selvværd.

Men så er noget af det, vi skal sætte ind med, jo netop at give de unge det selvværd, der gør, at de ikke tilslutter sig hverken Hizb-ut-Tahrir, White Pride, nazister, rockere eller andre grupper, som er tiltrækkende for unge, der har problemer. Så skal vi gøre noget for, at de unge kan se, at de har nogle andre muligheder i samfundet. Vi skal sikre, at der er udsigt til, at de kan få uddannelse og arbejde i stedet for den voldsomme udstødning, der er i samfundet i øjeblikket. Og vi skal tage den demokratiske debat. Det er det, der for alvor ville kunne fjerne grundlaget for, at den type foreninger kan få opbakning, og det er det, der er behov for.

Omkring hele debatten om opslutning til terrororganisationer skrev Politiets Efterretningstjeneste jo rimelig klart i sin årsberetning, at tidligere har der ikke i Danmark været den store grobund for opslutning til terrorisme, men efter at man har strammet adgangsforholdene og efter, at man har lavet langt dårligere økonomiske vilkår, er der desværre en større risiko for opbakning til terror. Derfor er det at sikre, at der er ordentlige økonomiske vilkår også for dem, der er nederst i samfundet, at der ikke er grobund for racisme og andet, noget af det, der kan gøre, at vi får bekæmpet fundamentalismen. Det er det, som vi mener er det allervigtigste at gøre, nemlig at gå ind og fjerne årsagerne, og det er konstant og hele tiden at tage den demokratiske debat om, hvad det er for nogle værdier, vi bygger på. Og så selvfølgelig, at politiet, hver eneste gang der er konkrete trusler, går ind og efterforsker og sørger for at bringe sagen for domstolene, hvis der er grundlag for det.

Hvad angår spørgsmålet om foreningsfrihed og ytringsfrihed, så har vi haft debatten i dag, og vi havde den for nylig omkring Pædofilforeningen. Derfor skal jeg bare fastholde det udgangspunkt, som Enhedslisten har haft hele tiden under denne debat, at det er vigtigt, at vi i et demokratisk samfund har ytringsfrihed, har foreningsfrihed, og at politiet selvfølgelig går ind og efterforsker sager, hvor der er mistanke om, at de grænser, der er sat for foreningsfriheden og ytringsfriheden, ikke er overtrådt.

Kl. 19.30

Men vi kan ikke som folketingsflertal gå ind og lave konkret bevisvurdering, og vi kan ikke gå ind og blande os i konkrete enkeltsager om, hvorvidt der skal rejses sag ved domstolene eller ej. Det er ikke Folketingets opgave. Det er anklagemyndighedens og politiets opgave at efterforske konkrete sager og foretage vurderingen af, hvorvidt der er grundlag for at rejse de sager eller ej.

Der er også jævnlige sager, som jeg får kendskab til, hvor jeg bliver spurgt, hvorfor der ikke er gjort noget i sagerne. Jeg kan stille spørgsmål til dem, jeg kan undre mig, jeg kan se på, om lovgivningen skal ændres, men jeg kan ikke gå ind og fremsætte forslag om, at justitsministeren skal pålægge f.eks. politiet i Århus at rejse sag omkring de klistermærker, der var der, eller på anden vis gå ind i konkrete sager.

Det er ikke Folketingets opgave at pålægge justitsministeren at rejse sag i bestemte sager.

(Kort bemærkning).

Jesper Langballe (DF):

Det sidste er vi uenige om, men det har jo været drøftet en hel del.

Jeg kan sagtens følge fru Line Barfod i, at et forbud er det allersidste, man overhovedet skal gribe til, og at opgaven er at gå ud og konfrontere de afskyelige holdninger og sige dem imod.

Men jeg vil alligevel gerne spørge fru Line Barfod, om hun ikke mener, at der kommer et punkt, at der er en smertegrænse, hvor en retsstat bliver nødt til at forsvare sig selv ved at sige: Her går grænsen, her leger vi ikke med mere.

Det moderne Tyskland, kan man sige – det har også været sagt før i den her debat – har jo ved sit neurotiske forbudshysteri over for nazistisk prægede holdninger utvivlsomt skabt flere nazister, end man ellers ville have gjort. Men jeg vil alligevel minde om, at det har været sagt mange gange af historikere, at hvis det tyske retssamfund havde læst Hitlers »Mein Kampf«, da den udkom, havde man kunnet se hele køreplanen, og så havde der faktisk været grundlag for at forbyde nazismen. Og havde det nu alligevel ikke været en meget god idé?

Tredje næstformand (Kaj Ikkast):

Jeg vil gerne gøre opmærksom på, at når den røde lampe lyser konstant nede på boksen, så stopper man.

(Kort bemærkning).

Line Barfod (EL):

Der var en del, der læste »Mein Kampf«, og jeg tror ikke, at spørgsmålet om, hvorvidt man havde forbudt partiet eller ej, ville have gjort en afgørende forskel. Så var der opstået et nyt parti, som byggede på de samme tanker.

Jeg tror ikke, at det er nok bare at forbyde det, hvis der er grobund for de tanker, som kommer frem. Derfor handler det om at fjerne grobunden. Det handler om at fjerne årsagerne til, at nogle ønsker at bakke op om de holdninger, og det handler om at fjerne opfattelsen af, at sådanne holdninger hører hjemme i et demokratisk samfund. Derfor er det en demokratisk kamp, der er det helt afgørende, hvis vi vil undgå dik-taturer.

Så er det klart, at der så er nogle steder, hvor det går over i kriminalitet. Det bliver konkret vold, det bliver konkrete trusler. Der skal man selvfølgelig gå ind og straffe og også gå ind og opløse foreningen, hvis betingelserne efter grundloven er opfyldt.

Så glemte jeg lige at sige før – det skal jeg lige huske – om forslaget til vedtagelse fra et flertal af partierne, at Enhedslisten godt kan støtte forslaget. Når vi ikke er medforlagsstillere, er det, fordi vi egentlig synes, det er lidt overflødigt, at Folketinget konstaterer, at justitsministeren passer sit arbejde og opfordrer hende til fortsat at gøre det.

(Kort bemærkning).

Jesper Langballe (DF):

Jeg ved ikke med hensyn til det der med at fjerne grobunden. Der er måske alligevel sådan lidt karakteristisk venstrefløjsargumentation i det: Man skal ikke gøre syge mennesker raske, men man skal lave et samfund, hvor ingen bliver syge.

Baggrunden og grobunden for Hizb-ut-Tahrir er jo religiøs. Baggrunden og grobunden er religionen. Og vi har som bekendt religionsfrihed i Danmark, hvad der ikke skal forhindre os i at bekæmpe islam og bekæmpe fundamentalisme. Men vi må alligevel sige, at religionen har ret til at være her.

Vi skal tale imod skidt. Men vi skal vel også på et eller andet tidspunkt sige: Nu går det for vidt, nu er det kriminalitet.

Kl. 19.35

(Kort bemærkning).

Line Barfod (EL):

Jeg mener, at religionsfriheden er meget vigtig i et demokratisk samfund. Heldigvis formår langt flertallet af de mennesker, der er religiøse i hele verden og i Danmark, hvad enten de er kristne eller muslimer eller jøder eller har asatro eller tilhører andre forskellige religioner, jo at have deres religion uden at blive fundamentalister, uden at gå ind og have holdninger om kvindeundertrykkelse, holdninger om at true andre eller på anden vis bruge deres religion til at ville bekæmpe andre rent voldeligt.

Derfor mener jeg ikke, at det er et spørgsmål om, hvorvidt man skal have religionsfrihed eller forbyde bestemte religioner. Det har ikke noget som helst med disse foreninger at gøre. Vi mener, at det handler om at se på, om de er fundamentalistiske; bekæmpe de holdninger, de står for. Og så mener vi, at det handler om, at de, hvis de kommer med konkrete trusler, der er en overtrædelse af straffeloven, selvfølgelig straffes for det. Hvis grundlaget for at forbyde dem efter grundloven er til stede, jamen så skal de forbydes.

(Kort bemærkning).

Peter Skaarup (DF):

Jeg er fuldstændig enig med hr. Jesper Langballe. Jeg synes ikke, at den argumentation, fru Line Barfod fremkommer med, overhovedet hænger sammen, og jeg betragter egentlig det, som Enhedslisten fremkommer med her i dag, som ren udenomssnak.

Man ser på en masse problemer, som opstår i samfundet, og som helt givet rammer nogle, også indvandrere, men de rammer også danskere. Men derfor behøver man jo ikke nødvendigvis melde sig ind i Hizb-ut-Tahrir og stå bag opfordring til drab på jøder eller drab på muslimer for så vidt. Men det er så det, det er. Der er vi bare uenige, kan jeg i hvert fald helt klart konkludere.

Men jeg kunne godt tænke mig at spørge fru Line Barfod om noget. Det var det spørgsmål, som jeg rejste over for fru Elisabeth Arnold, som jeg egentlig godt ville give fru Line Barfod mulighed for at svare på. Der er en lektor i statsret, Henrik Palmer Olsen, der har sagt, at hvis justitsministeren konkluderer, at Hizb-ut-Tahrir overtræder grundloven, kan ministeren opløse foreningen midlertidigt, indtil en egentlig retssag ved domstolene afgør sagen endeligt. Er fru Line Barfod ikke enig i, at det er en klar mulighed, som justitsministeren har?

(Kort bemærkning).

Line Barfod (EL):

Det fremgår jo af grundloven, så det er der sådan set ikke uenighed om. Det, der er uenighed om, er, at når Rigsadvokaten har været inde og vurdere, at der ikke er beviser nok til at søge foreningen opløst, så kan man ikke gå ind og opløse den. Man skal have en ret stor sandsynlighed for, at de beviser, man lægger til grund, kan holde ved domstolene. Mig bekendt er der ikke en eneste af de mange jurister, som hr. Peter Skaarup har hevet frem, som henviser til, at Folketinget skulle gå ind og pålægge justitsministeren at opløse en forening eller rejse en sag. Der er ikke en eneste af de mange jurister, jeg har set citeret nogen som helst steder, som mener, at Folketinget skal gå ind og lave en bevisvurdering, og slet ikke gå ind og lave en ny bevisvurdering, efter at Rigsadvokaten har været inde og har lavet en bevisvurdering.

I forhold til spørgsmålet om vores argumentation om at fjerne grobunden er det hr. Peter Skaarup, der lægger mig ord i munden, når han

mener, at jeg skulle have talt om, at det specielt var indvandrere, der bliver tiltrukket. Jeg kom med en række eksempler på en lang række forskellige foreninger, hvor unge, som har problemer, bliver tiltrukket. Det er de årsager, jeg mener vi skal fjerne, hvad enten det drejer sig om unge med den ene eller den anden etniske baggrund.

(Kort bemærkning).

Peter Skaarup (DF):

Fru Line Barfod siger, at det kan justitsministeren ikke. Fru Line Barfod siger vel nærmest, at det ville være ulovligt, hvis justitsministeren tager sagen i egen hånd, for Rigsadvokaten har nu engang sagt det, som det er. Fru Line Barfod siger også, at der ikke er fremkommet nogen nye oplysninger. Men der kan jeg så tilføje til fru Line Barfods kendskab – måske hvis fru Line Barfod havde hørt debatten tidligere i dag, havde fru Line Barfod også været opmærksom på det – at der jo er fremkommet den klare oplysning, som er blevet gengivet i alle landets medier, at Hizb-ut-Tahrir vil dræbe trosfæller, der vælger at flygte fra islam.

Det er en klar meningstilkendegivelse, en klar opfordring og trussel, der kommer om at dræbe personer, der støttede islam, men som gerne vil væk fra den trosretning. Det kan vel ikke misforstås. Det må vel tælle som et nyt argument eller et nyt bevis i forhold til, at Rigsadvokaten aflagde den beretning eller redegørelse, som vi alle sammen har talt om, i januar 2004. Det her er noget, der er fremkommet i maj 2004. Derfor må det vel være muligt for justitsministeren at bruge det til at lave det forbud, som man ønsker.

(Kort bemærkning).

Line Barfod (EL):

Hr. Peter Skaarup bliver ved med at fordreje det, der bliver sagt i debatten. Der er ikke en eneste, der har sagt, at der ikke kan komme en ny vurdering fra Rigsadvokaten på baggrund af nye oplysninger.

Det, der er debatten, er, hvorvidt Folketinget skal gå ind i en bevisvurdering, og det, jeg afviser, er, at Folketinget skal gå ind i en bevisvurdering i forhold til en konkret sag. Det mener jeg ikke at Folketinget skal som lovgiver. Det er den udøvende magt, der skal ind og vurdere beviserne i en konkret sag og vurdere, om grundlaget er til stede for at rejse en sag. Det skal vi ikke som Folketing.

(Kort bemærkning).

Søren Krarup (DF):

I al enfoldighed og korthed: Jeg kan ikke sidde helt tavs til fru Line Barfods udtalelser om fundamentalisme, hvor hun taler om en række forskellige foreninger og opfattelser og kalder det hele fundamentalisme og sammenstillen det med Hizb-ut-Tahrir.

Jeg vil spørge fru Line Barfod, som jo er et velbegavet og vidende menneske: Er hun ikke i stand til at se, at det, der her kaldes fundamentalisme, simpelt hen er islam i en, om man så må sige, vulgær udgave? Er hun ikke i stand til at forstå, at det, hun med en lidt elegant marxistisk vending bare kalder religion, er et område, hvor der i allerhøjeste grad er forskel på at sige med kristendommen, giv kejserne hvad kejserens er, og Gud hvad Guds er, og sige med islam, at der er en hellighed, som vi praktiserer og skaber samfundet efter? Det vil sige, at der, hvor vi hersker, er al uenighed med os det samme som en grund til at blive dræbt.

Kort sagt, i hele denne overfladiske tale om fundamentalisme er fru Line Barfod så ikke i stand til at se, at den har den allernøjeste forbindelse med hele islams status om lov og religiøsitet, og at det, vi møder i Hizb-ut-Tahrir, er den vulgaritet, som vi i et retssamfund skal forbyde? Vi forbyder ikke religionen, men vi siger, at vi ikke accepterer den vulgaritet, som den støder ud i her.

Tredje næstformand (Kaj Ikast):

5 minutter er under hovedtalen. Der er 1 minut til spørgsmål.

(Kort bemærkning).

Line Barfod (EL):

Hvis hr. Søren Krarup med det, han siger, mener, at islam i sig selv fører til frygtelige og kvindeundertrykkende holdninger, i sig selv fører til fundamentalisme og meget andet, så er jeg grundlæggende uenig, ligesom jeg ikke mener, at kristendommen i sig selv fører til hverken frygtelig kvindeundertrykkelse, korstog eller alle de andre ting, som nogle har ført ud i livet i kristendommens navn.

Jeg mener ikke, at det her er et spørgsmål om den ene eller den anden eller den tredje religion. Jeg mener, at alle religioner kan misbruges og er blevet misbrugt gennem historien i forskellige sammenhænge. Det, der for mig er afgørende, er, hvad det konkret er for nogle holdninger, man står for, og dem går jeg ind og diskuterer,

uanset om man så påstår, at man baserer dem på en religion, eller man påstår, at man baserer dem på noget andet.

Når jeg sammenligner forskellige autoritære foreninger, er det, fordi jeg mener, at vi, når vi skal gå ind og fjerne opbakningen især blandt de unge, som jeg er nervøs for, hvad enten det er den ene eller den anden eller den tredje slags forening, skal se på: Hvad gør vi for at forhindre, at unge bliver tiltrukket af den type foreninger? Og at vi så får dem over til at se en anden fremtid for deres liv i stedet.

(Kort bemærkning).

Søren Krarup (DF):

Den evangelisk-lutherske kirke er den danske folkekirke. Luther var den, der kaldte korstog for en ugudelighed. Han var den, der sagde, at hvor han så et kors i spidsen for en hær, ville han flygte i forfærdelse, for det er gudsbespottelse.

Det var jo altså en forståelse af kristendommen, som udsprang af Det Nye Testamente, af Paulus, af Kristi forkyndelse. Kort sagt, har fru Line Barfod alligevel ikke en fornemmelse af, at hendes interesse i at sammenstille islam og kristendom, hvor hun siger, at den ene er fundamentalistisk lige så vel som den anden, faktisk er i strid med virkeligheden?

(Kort bemærkning).

Line Barfod (EL):

Jeg mener, at dette parlament heldigvis er baseret på, at det, vi diskuterer ud fra, er politiske holdninger, ikke religiøse holdninger, og at vi heldigvis lever i et demokratisk samfund, som ikke bygger på bestemte religiøse opfattelser, og som ikke mener, at det skal være det, der står i den ene eller den anden eller den tredje bibeltekst, Koranen eller andet, som er grundlaget for vores lovgivning.

Derfor vil jeg slet ikke gå ind i en debat om, hvad forskellige teologer gennem tiden har sagt om korstog eller andet. Det eneste, jeg forholder mig til, er, at der i alle religioners navn har været nogle, der har misbrugt dem på forskellig vis. Jeg mener ikke, at hverken den ene eller den anden eller den tredje religion i sig selv kan begrunde et forbud mod hverken den ene eller den anden eller den tredje religion.

Tredje næstformand (Kaj Ikast):

Hr. Mogens Nørgård Pedersen som ordfører.

Mogens Nørgård Pedersen (KD):

Da Kristendemokraternes ordfører på området, hr. Jann Sjursen, ikke kan være til stede, skal jeg fremføre følgende:

Når man fra Hizb-ut-Tahrirs side går ud og distribuerer en løbeseddel, der opfordrer til at dræbe jøder og i øvrigt beskriver jøder som bagvaskende og løgnagtige folk m.m., så er det ikke kun en trussel og en forhånelse mod en befolkningsgruppe, det er også en trussel mod de værdier, som dette samfund bygger på, og som vi alle nyder godt af.

Kl. 19.45

Senest har vi hørt om Hizb-ut-Tahrirs hvervekampagne på skoler, og det har i aviserne været fremme, at lærere skulle være blevet truet og chikaneret. Vi vil ikke tolerere, at Hizb-ut-Tahrir skaber frygt blandt og had til bestemte befolkningsgrupper. Foreningens talsmand er da også blevet idømt 60 dages fængsel for at have overtrådt straffelovens § 266 b på grund af trusler og grove forhånelser mod jøder i forbindelse med distribution af løbesedlen. Dommen fastslår endvidere, at distribution af løbesedlen havde karakter af propagandavirksomhed.

Da løbesedlerne blev kendt i offentligheden, efterlyste Kristendemokraterne med det samme ministerens opfattelse af, om der var grundlag for at opløse Hizb-ut-Tahrir ved dom ifølge grundlovens § 78, og vi er derfor glade for ministerens initiativ til, at Rigsadvokaten skulle undersøge denne mulighed.

Nu har vi så i januar 2004 fået Rigsadvokatens vurdering af, om foreningen ville kunne forbydes jf. grundlovens § 78. Rigsadvokatens konklusion kom en del bag på os, og det var især anklagemyndighedens forsigtige overvejelser, vi bed mærke i. Derfor har vi faktisk været af den opfattelse, at justitsministeren burde rejse sagen uanset Rigsadvokatens i øvrigt forsigtige vurdering.

For kort tid siden diskuterede vi i Folketingsalen, om justitsministeren skulle rejse sag mod Pædofilgruppen ifølge grundlovens § 78. Kristendemokraterne udtalte her, at vi gerne ville se, hvor grænsen for foreningsfrihed reelt går ifølge domstolene, og at vi derfor ønskede en tiltale-rejsning, og vi mente faktisk, at Hizb-ut-Tahrir var en endnu mere velegnet prøvesag end pædofilforeningen.

Vi er dog ikke argumentresistente, og justitsministerens argumenter under behandlingen af B 150 om pædofilforeningen og udtalelsen fra juridiske professorer har vi taget til efterretning.

Vi kan ikke støtte en vedtagelse, der ikke garanterer, at spørgsmålet om en eventuel opløsning af foreningen bliver taget op igen.

I en af de vedtagelser, der er fremsat i dag af Socialdemokraterne, Venstre og De Konservative, står der blot, at det vil kunne blive aktuelt at tage sagen op igen, hvis politiet finder yderligere strafbare forhold. Rigsadvokaten understreger, at der uanset domfældelsen af foreningens talsmand ikke er bevismæssigt grundlag for at fastslå, at Hizb-ut-Tahrir som et almindeligt led i sin virksomhed har anvendt ulovlige midler eller har gennemført ulovlige aktiviteter, simpelt hen fordi der kun har været en sag indtil videre. Hvis flere sager dukker op, regner vi med, at sagen bevismæssigt er blevet styrket så meget, at anklagemyndigheden vil rejse tiltale. Vi afventer derfor med interesse politiets undersøgelse af foreningens seneste aktiviteter på skoler m.v.

Jeg skal på Kristendemokraternes vegne fremsætte følgende:

Forslag til vedtagelse

»Folketinget tager skarpt afstand fra de hadske og antidemokratiske ytringer fra Hizb-ut-Tahrir og pålægger justitsministeren at sikre en løbende overvågning af foreningen, ligesom ministeren skal bede Rigsadvokaten om en ny redegørelse om muligheden for at opløse Hizb-ut-Tahrir ved dom, hvis foreningen på ny overtræder straffelovgivningen.«

(Forslag til vedtagelse nr. V 100).

Tredje næstformand (Kaj Ikast):

Der er nu fremsat følgende forslag til vedtagelse: (*Se foran*). Også dette forslag indgår herefter i forhandlingen.

Peter Skaarup (DF):

Det har været en lang debat med mange interessante synspunkter. Nogle af dem, må jeg sige, og det vil jeg starte med, har vi budt velkommen i Dansk Folkeparti, fordi vi synes, at debatten er for vigtig til, at man sådan usagligt og useriøst prøver at afvise alle argumenterne og ikke rigtig vil tage dem seriøst. For uanset om vi kan lide det eller ej, er det et emne, som vi er nødt til at diskutere i Folketinget. Hvis ikke vi gør det nu og gør noget nu, så kan jeg forsikre om, at det vil blive et emne, der vil blive taget op igen, for det, som Hizb-ut-Tahrir står for, er så udansk og udemokratisk.

Kl. 19.50

Det, at man begynder at hverve helt unge mennesker ned i skolealderen til at kunne indgå i det felttog mod demokrati, mod den normale frihedsopfattelse, vi har haft i Danmark, er meget, meget forkert, og det burde efter vores opfattelse have medført, at et flertal her i Folketinget straks tog affære og indledte den sag, som bør komme før eller siden mod en forening, der opfordrer til vold, der opfordrer til drab på jøder, der opfordrer til drab på muslimer, som ikke vil følge de læreskrifter, som ledende muslimer inden for Hizb-ut-Tahrir vil have at de skal følge.

Vi har i Dansk Folkeparti glædet os over fru Elisabeth Arnold fra Det Radikale Venstre. Jeg ved godt, at jeg måske ikke bør rose Det Radikale Venstre alt for meget, men jeg kan næsten ikke lade være, fordi man fordomsfrit og sagligt og seriøst har kigget på den vedtagelse og i øvrigt også de forslag, Dansk Folkeparti er kommet med.

Det er dog ikke hver dag, at man får lejlighed til at rose Det Radikale Venstre, og det kan så trøste fru Elisabeth Arnold, at der vil være mange andre tilfælde, hvor vi sikkert er uenige om mange ting – så se frem til det. Men i dag er vi faktisk rimelig enige om, at noget må der ske. Og jeg tror egentlig, at det måske kan skyldes Det Radikale Venstres fokus, nogle gange i den forkerte retning, men fokus på værdier, som jeg måske tror at Dansk Folkeparti også har, og derfor er vi enige om det. Værdierne kan så være forskellige, men i den her sag tror jeg, at værdierne er nogenlunde de samme, nemlig at der skal ske noget fra Folketingets side.

Det har fra Folketingets talerstol også stået klart, at der er nogle, der mener, at man ikke kan gøre noget, at det er ulovligt at gøre noget. Det mener vi ikke i Dansk Folkeparti. Vi kan godt fra politisk side sige, at vores justitsminister, vores regering om muligt bør lave en sag mod Hizb-ut-Tahrir omkring et forbud, når der er så alvorlige anklager mod organisationen, som der er tale om.

Til dem, der siger, at det kan vi ikke, fordi Rigsadvokaten i januar 2004 sagde, at man ikke var sikker på, at man kunne bevise, at de anklager holdt stik, at de beviser var i orden, vil jeg sige, at der altså er fremkommet rimelig mange nye beviser, nye indicier, der tyder på, at den er gal.

Alene her i maj måned har vi oplevet, at vi har haft hele debatten omkring hvervning af skoleelever med henblik på at deltage aktivt i den her ekstreme organisation, som i andre lande bliver betragtet som en terroristorganisation.

Vi har oplevet, at man er fremkommet med det materiale under mødet i Nørrebrohallen, hvor man klart siger, at hvis mennesker ikke vedkender sig islam, hvis mennesker holder op med at vedkende sig islam, så er de i princippet udsat for, at de kan blive dræbt i en given situation.

Det er så alvorlige og så presserende problemer, som Folketinget faktisk burde sætte alløverst på dagsordenen og gøre noget ved i stedet for at vente på, som flertallet åbenbart vil herinde, at man på et eller andet tidspunkt måske vil reagere – måske, hvis Rigsadvokaten ellers vil. Så har man sat sådan en overhøjhed frem, som kommer til at bestemme, om man kan reagere eller ej. Det er for lang tid at vente, og der bør politikerne skride til handling i stedet for bare at lade stå til.

Jeg synes egentlig, at der var gode takter under debatten til at starte med. Det startede meget godt med, at hr. Morten Bødskov og fru Elisabeth Arnold lagde et pres på det øvrige Folketing for at få et reelt forbud eller i hvert fald at få kørt en prøvesag omkring de her ting. Det skete i medierne. Jeg kunne bare godt have ønsket mig, at hr. Morten Bødskov havde fulgt den holdning op her i Folketingssalen og havde lagt det pres på regeringen, og at SF havde gjort sin stilling op til fordel for den tanke, som vi har fremsat i Dansk Folkeparti.

Jeg kan bare konstatere, at Socialdemokraterne ikke var til noget, men jeg tror, at de med tiden bliver til noget, og at de bliver nødt til at se de alvorlige kendsgerninger i øjnene, som vi er udsat for med Hizb-ut-Tahrir. Det har man gjort i andre lande, lad os også gøre det i Danmark.

Hermed sluttede forhandlingen.

Tredje næstformand (Kaj Ikast):

Som tidligere meddelt vil afstemningen om de fremsatte forslag til vedtagelse blive foretaget i mødet den 27. maj 2004.

Den sidste sag på dagsordenen var:

32) Første behandling af beslutningsforslag nr.

B 183:

**Forslag til folketingsbeslutning om forbud
mod import af teak fra Burma (Myanmar).**

Af Søren Søndergaard (EL) og Keld Albrechtsen
(EL).

(Fremsat 16/4 2004).

Tredje næstformand (Kaj Ikast):

Som tidligere meddelt udgår denne sag af dags-
ordenen for mødet i dag.

Meddelelser fra formanden

Tredje næstformand (Kaj Ikast):

Der er herefter ikke mere på dagsordenen.

Folketingets næste møde afholdes i morgen,
onsdag den 26. maj 2004, kl. 9.00.

Angående dagsordenen skal jeg henvide til
den dagsorden, der er opslået i salen.

Mødet hævet kl. 19.55